

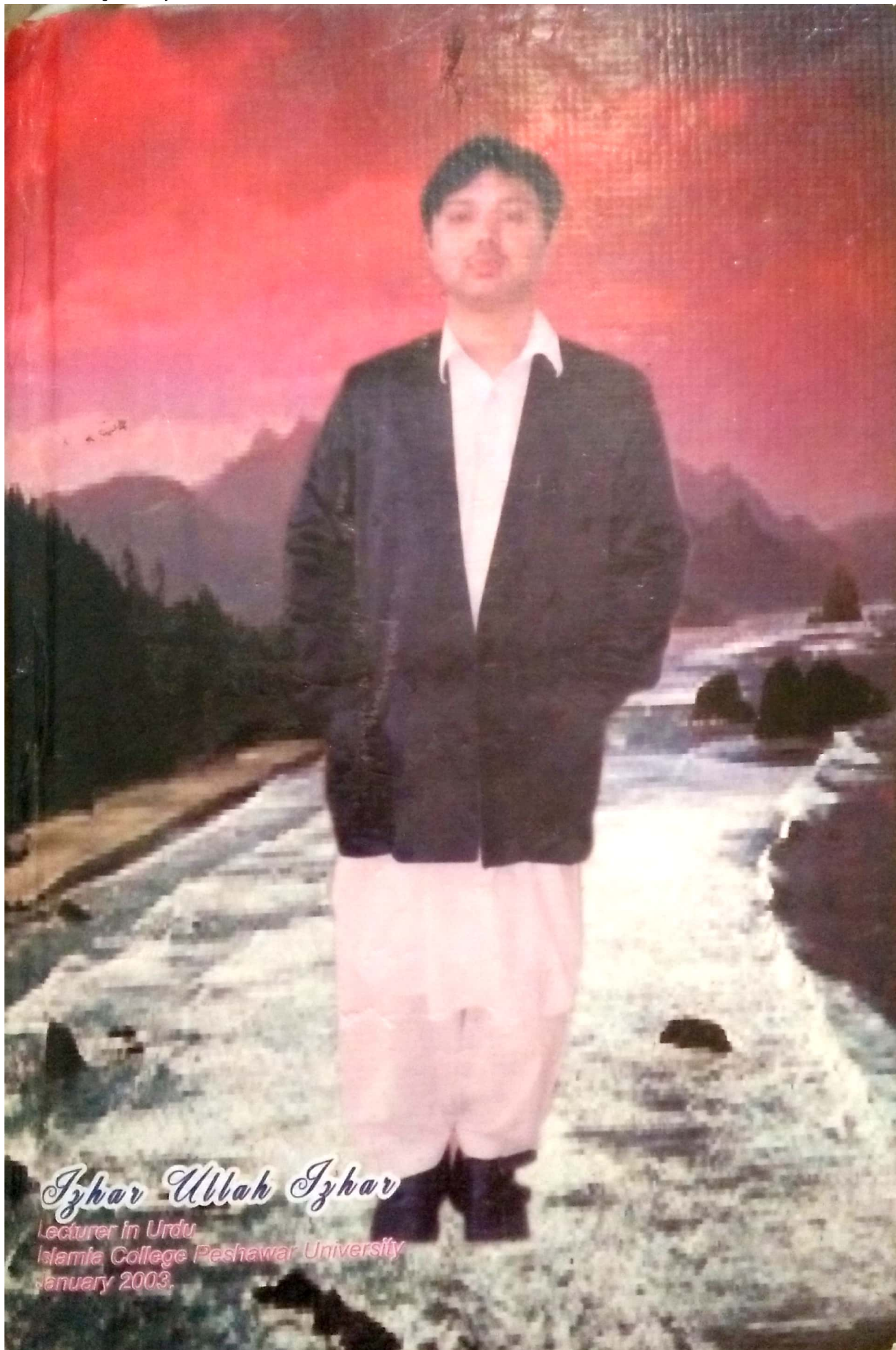
ستاد حوانی تصویر یہ خوب

اودا دے

Ketabton.com

اظہار اللہ اظہار

Izhar Ullah Izhar

Lecturer in Urdu
Islamic College Peshawar University
January 2003.

۱۵۲۱

ستاد حوانی تصویر یہ خوب
اودہ دے

اظہار اللہ اظہار

پنچلہ مینہ بانڈی حق دگڑما

- * کتاب ستادخوانی تصویر یہ خوب اودہ دے
- * مصنف اظہار اللہ اظہار
- * ترتیب محمد ایاز غزالی، شکیل احمد نایاب
- * اہتمام پروفیسر شوکت اللہ حسن، محمد داؤد کمال حسن
- * پروفیسر ریڈنگ * نوشاد حکیم، پروفیسر سید ایوب شاہ
- * رومبہ اشاعت * جنوری ۲۰۰۳ء
- * پریس انصاری پرنٹنگ پریس محلہ جنگی پینبور
- * کتابت ارشاد خانہ "پنبتو اکہریہی پینبور
- * قیمت ۱۰۰ روپیہ (۱۰۰)

انتساب

دخيل عظيم پلار پروفيسر انعام الله جا قيس
او دخيلي درفي مور په نومونو چي
ساه ساه ئي راته د جنتونو نكهتونه
راسپري . او نظر نظر ئي راته په لارو
كښي د رفعتو او اسمانونه او د اسمانونو
رفعتونه غوروي

اظهار الله اظهار

دَهاڻيڪو

هيٽي رنگونه، موضوعات او پڻتنه هاڻيڪو

لاڙهه هاڻيڪو خپلو پڻاڻسته خويونو او سپڻيلو
 روڻو پڻتنه ڪرهه. دي زرهه راڻيڪونڪي ادبي صنف دومره
 لب وخت ڪنبي د پڻتون قام د اجتماعي لاشعوري مرڪز
 ته خان ور اور سولوچي د شعري اصنافو د ارتقاء
 په تاريخ ڪنبي ي خيال ڪول هم يو خوب او خيال ڪنبي
 ڪنبي. د ڪومو صفتونو په بنيادچي يوه معاشره د
 خپل وجود جواز راپيدا ڪوي. هغه او س ڪم او زيات
 د پڻتنه هاڻيڪو په ختمه ڪنبي اغڻ ل شوي ڀڃڪاري. دغه
 وجهه ده. چي هاڻيڪو په يوه مرحله ڪنبي هم د پڻتون
 قام نه خان په فاصله نه دے ساٿي. ڀڻه په نره
 د دوي په غم ڀڻادي او مري ٿوندي ڪنبي شريڪه شوي
 ده. او د پڻتنو د ٿوند ٿواڪ نه ي نه يواڻي خان خين
 ساٿي دے. بلڪه قدم په قدم ي د پڻتنه سڀي د ٿوندي
 روايتونو د رڻو قدرونو، سماجي غوڻتنو، تهذيبي
 روڻو، اولسي ٿوند او ثقافتي هلو ڇلونه د خپل زرهه

درزا کافي جو پري کري دي . او اوسن د هائيگو پيه ساه
 ساه کيني د پينتي خاوري وري نغمه نغمه را پورته
 کيني او پيه پيه خوريني .

لنډه داچي پينتي معاشره کيني د زينون نه را
 واخلاه تر دي ساعته پوري قومره بدلون راغله دے
 هايگو تري پيه مکين مکين خيله غبنه او پيه هنر هنر
 خيالي مرمريني لپي را چاپيره کري دي . او پيه خيله
 زورينه لوپته ئي ورله شمله هڪه ساتي ده . حڪه
 خودختو بناغليو له ارج نه د پينتي هايگو غندنه
 بچي داسي بنکاري لکه سرے جي خيلو پيو له تير را
 اوبغوي .

د هائيگو پيه موضوعاتي ارتقاء د خبرو کولو نه
 وړاندي دا لازمي ضرورت محسوسيني چي د هائيگو پيه
 هيٽي بدلون او پرمختگ دي هم رڻا او غورخوله شي .
 هايگو چي د جاپان د اوريد نظم " هائيگائي " نه هان
 را بيل کړو نو گڼو شکلو نو کيني ئي هان څرگند کړو . او
 پيه خارجي سطحے ئي خپل گڼ شمېره تجرباتي تصويرونه
 را بيل کړي . ولي د خينو تصويرونو تجربتي اود خينو تجربو
 تصويرونه پکيني لکه دکافي د بت پيه هائے ولاړ پاتي
 شو . اود ارتقاء هېڅ تحرک او تموج پکيني را پيدا نه
 شو . چي حيثي ئي اوسن د تاريخي حوالو نه سلوا هڅه

ہم نہ دے پاتی شوے . ولی حنی اہخونہ ئی نہ
 فقط ارتقاء سرہ مخ شو بلکہ دخیل پرختگ سفر د
 دنیا گت گت تہ ور اور سول . خو چونکہ دغہ صورتونہ
 ہم د دنیا نورو ربو او ادبیاتو سل پاہ سلہ خیل نہ
 کرل او دخیل مزاج او استعداد ترغہ ئی پکینی ضروری
 بدلون او خیل خان سرہ مناسب سمون راوستلو حکہ
 نو پاہ ہیٹی سطحی ئی نور ہم کن اشکال او تماثل مخی
 تہ راورل چی د وخت بدلدونکیو ساعتونو کینی
 حینو خیل خانونہ ژوندی اوساتل او حینو لکہ د
 سمندر د موجونو د سفر پہ لارہ کینی خیل وجود
 او یائیللو .

دہائیکو دہیٹی تاریخ احاطہ کول یقیناً یو دہر
 وخت غوبستونکے عمل دے . حکہ نو دتہ د عالی
 ادبیاتونہ او خاصکر د مشرقی ادب نہ دہائیکو یو خو
 نمائندہ ہیٹی نمونی ورا ندی کولے شی .
 دہائیکو د دری مصرعہ ایز تعین نہ ورا ندی پہ
 عالی ادب کینی د یو مصرعی ہائیکو کافی ، دغہ رنگ د
 دوو مصرعو ہائیکوکانو ہم سرونہ راپور تہ کرل . او
 تردی ساعتہ پکینی طبع آزمایی کینی . خو داسی صورتو
 دہائیکو بنیادی ہیولے سرہ زیات سمون نہ خوری .
 لہذا د بقاء پہ حقلہ ئی خہ وائیل ہم دہرہ گراندہ .

البتہ دُنیوی پہ ڊول ترې نه مثالونه وړاندي کېږي.

” د یوې مصرعې هایکو کافي “

ترجمه ۱: یو لولکی ده چې په پارکنګ راګوزېږي کوره

(ایکيسز روټيله)

ترجمه ۲: باران په هره کړکۍ

(ګوردن جین سوویل)

۳: دکړه مار د سړ اسمان دے زما

(محمد اياز غزل)

۴: د تعبیر ونو لار کېږي ورکې شمه زه

(شکیل احمد نایاب)

۵: خو پلوشو زما د سترګو نظر هم یوړلو

(اظهار الله اظہار)

په دې ټولو مثالونو کې د هایکو داخلي مزاج

پټ پټو ښي کوي. تصویرونه پکې جوړېږي. د

فطرت حادې او د تغیل رنگونه پکې تر غاړه اوځي.

ولې د شعور په سمندر کې لغبي غورځنگ نه راوړي.

دغه سبب دے چې دلته تصویرونه یواځې تصویرونه

او عکسونه دي. حرکت هم پکې محسوسېږي. خو د

فکر وړاندي منزل او د نتيجه کوټلې مرحلې ته ذهن

چېرې په گرانه ورسوي. او په خپله داسې وايي چې

زموږ د فني تکميل زاويې په نامعلومه لاره کېږي

ورکي شوي دي. مونن نيمگري نيمه خوا يو.

”دوه مصرعه ايزي هائيگوکافي“

ترجمه: د جنوري ورځې تاريخ دے
د ډي گوټي لا تراوسه ځي دينه

(باب بولدمين)

”ع۲: ستا لومپه که ځي رانه وره
زه به خپل خان په اباسين لاهوکومه

(اظهار الله اظهار)

”ع۳: ما باندې ستا سترگي پلا گداني دي!
گني نو اور به په ټول کلي پوري کړوما

(اظهار الله اظهار)

کيدے شي دلته ځني اعتراض کونکي دا هم اووايي
چي ورځيني دوه هائيگوکافي خود ”يا قربان“ د التزام
نه يو خواته بښي د پښتو ټپي دي. او که چرته هائيگو
داسي وي نو بيا ټپه څه بلا ده خو ولي هائيگو په خپل
خان کښي د پښتو د ټپي خواته هم لري. ځکه نو د
ابلاغ د اسانتيا په خاطر او د تفهيم او وضاحت
دپاره د ”باب بولدمين“ دوه مصرعه ايزه هائيگو د
ټپي په هيت کښي ترجمه کړه شوه. دوهم مثال د
ورځيني په تتبع او مرسته کښي راوړل شوي البته

درېمه حواله د هائيگو او د پېي د صنفې تفريق په
خيال راوړل شوه. چې گڼې چرتو د دواړو صنفونو
هيټي امتياز يو بل کښې کېږ وډ او ورک نشي. او دا
هم چې حې نادان معترضين په مثال د اصل گمان
کښې بيا چرتو د خپل سر وېسته را اونه شو کوي.
او نوي ماتونه راجور نه کړي.

بهر کيف دوه مصرعه ايزه هائيگو د يوې
مصرعه ايزه هائيگو په مقابله کښې زيات فعاليت
په دې لري چې تصوير د تصور په لاره روانه وي
ولې پښتو ادب سره سره په عالي ادب کښې د درې
مصرعه ايزه هائيگو د تخليق رجحان منگولې کلکوي
لگيادې حکه نو ورو ورو دوه مصرعه ايزو هائيگو
هم خپل نقشو نه پيکه او ت کړي دي. او د سفر نه
ي د ستومانې گردونه راتا شوي دي.

درې مصرعه ايزې هائيگو کافي د هيټي تنوع او
ساختياتي اختلاف باوجود خپل حقيقي روح ته زياتي
ورنډې دي. حکه يې خو د تجرباتي پېښو باوجود ښکاره
مقبوليت هم موندلې دے. هائيگو چې د هيت او ساخت
کوم پېژندلې شکلونه ځان سره را وړلي دي. دلته
ترې نه يو خو د مثال په طور وړاندې کولې شي. د
درې مصرعه ايزې هائيگو يو قدم جاپاني شکل

اوولس سېلابيز شکل دے . په دې کښې اوولس چپې
د ۵ - ۷ - ۵ په ترتيب سره راځي او خپله تخليقي او
هنري اکاڼي جوړه وي .

په اردو ژبه کښې د ضروري ذخافاتو نه يو
طرف ته د اهاښکو د "بحر متدارک" دې ارکانو
سره سمه راځي .

فعلن فعلن فع

فعلن فعلن فعلن فع

فعلن فعلن فع

ياد موسيقي د دې ارکانو په مرسته سرته رسي .

سارے گاما پا

سارے گاما پا دراني

سارے گاما پا

مثالونه ۱-۲

خوب مي ليدو شه

نه راته يادېږي اوس

شوه ي تعبير ته

(قاسم محمود)

بس شو زما وار

۱۲۷

مينه وينې وينې شوه

ورکه مي کره لار

(فادم خټک)

ع ۱۳

په ټال ټپي ځانگي

ځني زره سترې بېغلي

اور ته وردانگي

(اظهار الله اظهار)

ع ۱۴

يو خوب او خيال دے

کارغه زده کړے کله

د زرفي حال دے

(اظهار الله اظهار)

دا انداز د پښتو ژبې بنيادي آهنگونو او صوتياتي نظام سره سمون نه خوري. لهذا په پښتو ژبه کې يې لا تر اوسه د تخليق يا وجود هېڅ مقام نه دے تر لاسه کړے. بله دا چې په درېو مصرعو کې ارو مرو او ولس چې ځايول يا اولس چې په درېو لنډو او بدو ټاکل شوو مصرعو کې بنديواني کول يو طرفته يقيناً يوه ضروري ده ولي هم دغه هنر د تخليق په فطرت ناروا اثر هم غورځوي. او يو ميکانیکي او مصنوعي فضا را جوړه وي. کم از کم د پښتو ژبې تر حده خو درې صورت تصنع کې هېڅ شک نشته اوس که څوک په دې ترتيب کې د تخليق صحت په ځان ساتلې شي. نو بيا خو پکې هېڅ عيب نشته خوداسې ښکاري چې دا درې به سرې نه شي.

دلته د درې مصرعه ایزه هايڼوگانو يوڅو نور
شکلونه هم اوويني .

ع ۱ اوځانده

که خوښه دي وي (۳-۵-۳)

اوژارپه

(شکيل احمد ناياب)

ع ۲- او مننه

زما خبره (۳-۵-۳)

دوبابه شه

(محمد اياز غزل)

ع ۳ ستانه به زار شمه خو

که دغه حال وي کله (۴-۴-۴)

ستانه به زار نه شمه

(محمد اياز غزل)

ع ۴ زما دکور بنديان خودومره هم خاموشانه وو

اوس خوزما هاغه معصوم بچي هم حال دادے چي

زه ئي په زوره تخنوممه خونخندا نه وري

(اقبال حيدر) (۱۶-۱۶-۱۶)

ع ۵ ستوري رانگارم پلوشو کښي د ژوند

ستا بناسته نوم د رنگينو لوکو په وزرونو ليکم

چي د وړمنو قلم راواخليمه زه

(اقبال حيدر) (۱۱-۱۹-۱۱)

۱۲۱ دا د سحر خاموشي
 خود بناخونو منځ کښې شور کوي نن
 يوه يواځې پاڼه (۷ - ۱۲ - ۷)
 (جے . ډبليو پيکټ)

۱۲۲ سيني د پېغلو د لاسونو سره هم پورته شوي
 داسې بڼکار پېږي گڼي (۱۶ - ۷ - ۱۶)
 يوه پرده باندې گلونه راټوکېږي رږي
 (روډ ويلموټ)

۱۲۳ د لولکونو به ډولې جوړه کړم
 زه به رنگونه د سپرلو ټول په جرگه درولم
 تابه بوخم لېونې (۱۱ - ۱۶ - ۷)
 (اظهار الله اظهار)

۱۲۴ مخې رانه مه اړوه
 لکه د سپينکي شان د اورنه الوتلې مه
 تاله راغلي مه (۷ - ۱۶ - ۷)
 (اظهار الله اظهار)

۱۲۵ اوگوره
 زه د خپلو سپوږميو اوږو باندې سورلي کوم
 تاسره سيالي کوم (۳ - ۱۶ - ۷)
 (محمد اياز غزل)

ع ۱ : د پوډريانو د ژوندون قصه بيه تاته كوم

زما جانانه (۱۶ - ۵ - ۲)

کينه

(شکيل احمد ناياب)

دغه رنگ د موضوعاتو يا عنواناتو د لاندې ليکله
 شوي هايکو کافي او د مسلسل هايکوگانو مثالونه هم
 له نظره راتپريږي چې د تجسس فقدان پکښې
 محسوسېږي. داسې هايکو کافي قدم په قدم خپله
 موضوع وړاندې بولي او د گڼو تصويرونو رنگونه
 پکښې د يو مرکزي تصوير حهره راښکاره کوي خو چونکه
 داسې هايکو کافي د هايکو جامعيت، اختصار او علامتي
 پېر ايښي ته زيان ور رسوي. ځکه ترې عام طور سره
 تخليق کونکي ډډه کوي. او يو بدعت ټي گڼي.

دغه رنگ د نثري نظم په رنگ ځني تخليق کونکيو
 نثري هايکو کافي هم ليکلي دي. چې په درېو کرښو کښې
 خپله افسانه سرته رسوي ولي داسې هايکو کافي له
 آهنگ او عنايت نه معرفي وي ځکه د پښتنو د ذوق تنده
 پرې نه ماتېږي داسې برېښي چې د نثري نظم په
 رنگ به پښتانه د نثري هايکو معاني صورت خپلولو ته
 تيار شي ولي د موضوع ترغځه د نثري هايکوگانو
 يو شو عکسونه ځکه وړاندې کول شي چې د هايکو

هيٽي سفر اندازہ ترې هم اوشي. او د قاريڼي ريكارډ
سمون هم سم شي .

” مثالونه “

ع۱ زه د خپل کور په چت ملاست يم
توره شپه ده د اسمان ستوري شمارم
خوداسې ښکاري چې ترې ستا غمونه ډېر زيات دي
(شکيل احمد ناياب)

ع۲ دگره مار د پاسه يوسف خان شوک دے
تانه پته ده چې لغه هم غزل دے
مينه د قالبونو پروا داره نه وي
(محمد اياز غزل)

ع۳ ستوري زما د خپو ښاپونه دي
دا ټول به زه په يوه هنر را يوځاے کړم
اوس تا د زني حال به ترې نه جوړ کړم
(اظهار الله اظهار)

په دې موقع دا صراحت هم ضروري کيږي چې
په عاليې ادب کې همدغه رنگ په مشرقي ژبو کې د
هايکو د مخلوط بحر و نو تخليق هم مخي ته راغلي دے
خو پکې د اهنکو نو سمون سم نه دے ځکه
يې يواځې په يادولو اکتفا کيږي. مثالونه يې نه شي
وراندې کولے.

دا د هائيكو د هيتي سفر يو شو پراوونه وو. خو
 خه نه چي پښتانه هائيكو ويلي كېږي. هغه د دې ټولو
 هيتونو نه خاڼته بيل كړه او خوند رنگ لري
 پښتانه هائيكو متوازي الاوزان هائيكو ده چي هره
 مصرعه ي بلي سره برابر او پيه ترنم او اهنگ كښي
 تر لږ شوي وي. چونكه دې هائيكو كښي مصرعي لنډي
 تنگي يا اوږدېږي لنډېږي نه هكه ي د پښتنو منصفانه
 ذوق خوښوي. دا ساختياي سلسله د پښتنو د موسيقي
 سره هم سل پيه سمه ده. او حافظه ي هم پيه
 پوره تنزي قيلوي. خو دلته دا وضاحت هم ضروري
 ده چي پښتانه هائيكو يواځي د درېو برابرو مصرعو
 تکرار هم نه ده. بلکه د يو خاص يو ولس سلا بين
 بحر د التزام نامه ده. چي د رزميه بحر و نو دې
 ارکانو سره لږ ډېر مماثلت لري. ارکان دي.
 "فاعلاتن مفاعلتن فعلن"

پيه هيتي اعتبار پښتانه هائيكو د خاص يو ولس
 سلا بين ردهم سره هكه او تر لږ شوه. چي پري د
 پښتو هائيكو ليكونكيو خان خان ته اجتهاد او اجماع كړي
 ده. او پيه پښتو ژبه كښي چي تردې ساعته خومره د
 هائيكو كانو مجموعي معني ته راغلي دي غالبه او درنه
 برخه ي هم پيه دغه خاص اهنگو نو كښي وجود موند

دے۔ او بیا پری دڙینتنو اولسی زوق پوره پوره اعتماد
هم کړے دے۔

دڙینتنی هایکو په دغه خاص هیئت کښی پچی کوی
مجموعی مچی ته راغلی دی. پکښی د ښاغلی اسماعیل گوهر
”سکا“ د اظهار الله اظهار ”راته غور و نو کښی ښکری
شرنگوی“ ”کالږی د کل په لاس کښی خونده کوی.“
اودا مجموعه ”ستا د خوانتی تصویر په خوب اوده دے“
دغه رنگ د ښاغلی چاکر دیدار یوسفزی ”نسکوری لپی“
د پروفیسر نواز طاهر ”خوبونه خیل کلی کښی“ د ښاغلی
ناهد سکر ”خیلو خوبونو له تعبیر لټوم“ داسی د
ښاغلی محمد ایاز غزل د هایکو مجموعه ”د ښایستونو
د صرا وریځی“ اود شکیل احمد نایاب ”پلوشی“ هم
په گوته کړی شوی بحر کښی د تخلیق د مرحلونه راتپری
شوی دی۔

د هایکو په داسی هیئت دڙینتون قام درې طبقی
متفق دی پچی پکښی مشران، خوانان او ښاغلی شاملی
دی. حکه دغی اتفاق له د اجتهاد او اجماع نامه ورکول
عین روا داری ده. او دغه خاص یوولس سیلابیزې
هایکو کانی ښینتی هایکو کانی کښل ښی بی خایه نه دی.
په دی خاص تناظر کښی دا یوخوا هایکو کانی اولولی.

ع۱۱ زرہ می تنہا کی شی لوخہ اوکری
 پوہر چي اوٹکی توریالی د وطن
 د خور د سر لوپتہ ہم خرٹوی

(شکیل احمد نایاب)

ع۱۲ یوی گوجری تہ لھٹولو ویل
 تا یہ یو ورٹی سندر لاهو کری
 مور دی یہ پیو کنی اوبہ گروی

(محمد ایاز غزل)

ع۱۳ د داسی خلقو پہ ولقہ کنی دے ژوند
 چي یہ نصیب ی د سپر لوزبکہ دہ
 خوبیا ہم یی پہ اسمان لاری توی

(ڈاکٹر دیدار یوسفزی)

ع۱۴ چا راتہ وے چي د سپر لی ورٹو کنی
 لھغہ تر لری گرتی ساکو پی
 حکہ پتہی کنی می شرسم اوکڑل

(اسماعیل گوھر)

ع۱۵ د لھپتال لھغہ منحوسہ گری
 می نہ لھسبزی چي تا ماتہ اووی
 ”خپل خان می بایلو تہ می اوکتلی“

(پروفیسر محمد نواز طائر)

ع۶: دا خندا کانی ئی فریب وی لهی
 دَ وخت مچینه کینی دل کپری مدام
 دَ ادم زویه ماته سپک مه کوره
 (ناھید سحر)

ع۷: لوخی چی کچن کینی گنده پاتی شی
 راشی په ژبه ئی صفا ستره کپری
 زما دَ بِنی نه پشو پاکه ده
 (ظفر خان ظفر)

ع۸: دَ محبت له عظمتونو نه زار
 چی دَ زامنو ئی ورونه جوړ شی
 میاندي په سین سر گدا کانی کوی
 (اظهار الله اظهار)

ع۹: په شرق دی اولگی رسمونه دَ بنار
 چی دَ کمری کپکی می بپرتاه کوله
 ما دَ هوسی کت کینی مپلو اولیده
 (اظهار الله اظهار)

بهر حال دغه خاص هیت کینی دننه هم حتی
 تجربی په نظر راجی - پورتنی واره مثالونه دَ معری
 هایکوکانو په زمره کینی راجی - خو په دغه
 معلوم چوکات او هیت کینی متقی هایکوکانی هم لیکل
 شوی دی - چی په دری مصرعو کینی ئی ترتیب اوږی

را اوږي يا وړاندي ورسټو کښي . د مثال په طور
 داسې يو ولس سېلابيزي مساوي الاوزان هايکوکافي
 شته چې وړمبني دوه مصرعي ئي په قافيه کښي تړلے
 شوي دي . او اخري مصرعه ورسره په اهنک کښي
 برابره وي خو معرّي وي . دغه رنگ اولني او
 اخري مصرعه د قافيو په اهنکو نو کښي راټوله
 وي . ولي دويمه يا منځني مصرعه د قافيه نه
 ازاده وي يا اخري دوه مصرعي د قافيو په لړي کښي
 سلله شوي وي . او اولني ددغي قدغن نه خلاصه
 وي . داسې مثالونه هم شته چې دري واړه مصرعي
 پکښي هم قافيه او هم ردیف وي . خو کومه بي ساختگي
 چې په معرّي شکل کښي موندلے شي . عموماً ترې دا
 نور واړه صورتونه په خه نه خه حوالې سره
 عاري وي . بهر کيف دلته د وضاحتي ترتيب سره
 سې هايکوکافي را نقل کښي .

” مثالونه “

۱ ارمان په غښ کښي د ارمان ورک شولو
 مانه د لاس کړښو کښي ځان ورک شولو
 د زړه درزاد پسي اوس لاړ چرته شم

(اظهار الله اظهار)

ع۲: ما پکڻي عڪس د لپونتوب اوليدۂ
 په سوچ کڻي درکه شوه د ژوند ائينه
 زه ځي بيدار شومه، ما خوب اوليدۂ
 (اظهار الله اظهار)

ع۳: دسترگو تور دي د غزل مطلع کړم
 داسي راتول راتول تقسيم شومه زه
 لکه د کاني په مينځ نيم شومه زه
 (")

ع۴: دوخت رفتار لا او درولې شي شوک
 داسي په وړاندي زمانه لاره شي
 ځي ائينه دانه وانه لاره شي
 (")

ع۵: زنجير موکې، موکي زنجير او خورۂ
 تعبير ځي خوب، خوب ځي تعبير او خورۂ
 نن دي وينورانده تصوير او خورۂ
 (")

دا حقيقت د ځي ليک د تخليق په پمانه خپل
 اعتبار اونه بايلي نو بيا ځي د هيت د وجود او ثبوت
 د پاره د هڅې خارجي دليل جواز نه رامېدا کړي
 خو د ظاهريستو نظر لندنگ وي. او د هر څه
 د پاره يوه ټاکلي شوي پمانه او فرم غواړي. او په

دغه فریم کڻي ٿوند او فن د واره بند يونان ۾ ليدل
 غواري - دا خبره حڪم اوڪر لے شوه ۷ جي د حينو
 جامد ذهنونو او رجعت خونونو نكو عناصرو دا خيال
 دے کڻي جي هائيوڪوڪه د ۵ - ۴ - ۵ ۷ په اوولن سلاڀن
 ترتيب اونه لیکلے شي - نو هغه به بني هائيوڪوڪه
 وي . او حال دا دے جي داسي نارو او قدر غونہ جا پانيان
 هم د تخليق د فطرت په لاره کڻي خندا کڻي - نو بيا
 آخر په دوي د اوولسو سلاڀونو جيه جيه او
 ج ج جي پپريان ولي ناست دي . اوس که چري په
 دغه ترتيب کڻي ٻه معيار شي شاعري کيدله نو بيا هم
 يوه خبره وه خوداسي هم نه دي شوي - ددغي
 هيئت خونونکي شاعري نه کوي بلکه ناست وي خپي
 گوئي شمپري او خان ته ننڍي او اوڀردي مصرعي
 راڀادوي او په لاس کڻي د لفظونو خودونکي او
 خويونکي کبانو راڻيونو بي حايه تکلف کڻي خپل
 وختونه ضائع کوي - کڻي جي دي ٻوله سلسله کڻي
 آرد په امد غلبه وي .

سوال دا راڀدا کڻي جي په دغه پراي کڻي
 خه مئي ته راغلي دي - د شعر په پمانه خه مقام ۾
 لري او که نه دا قول د غير فطري اوازونو يو فرڀ
 او رياضي پيشه ده -

دا حقيقت دے ڪه جاپاني هائيڪو پڻتو ته راڻي نو
 ڊپنتو ڊوڊ دستور ڊ لائڊي به ڊي هيٺ ، ساخت
 او معيارون او پيمانو ڪڻي لازمي بدلون راڻي . ڪه
 ڇي جاپاني ٿيه ڊ خپل مجموعي مزاج او صرفي نحوي
 او صوتياتي جو رڻت ڀه اعتبار هم ڊپنتو ٿي سره
 اڀيڪه نه لري او س ڪه پڻتانه هائيڪو تخليق ڪوي نو
 ڀه هيٺ ڪڻي به ڊي ڊپنتو ٿي او ڊپنتون قام ڊ
 معروضي حالاتو ڀه تناظر ڪڻي ڪي او زياته خامخا
 راوي . ڪه ڪه ڀه اساليسو ڪڻي دغه بدلون رانسي
 نو بيا دا ٿوله سلسله هسي يوه لوبه ٿوقه شي ڪه
 نو داسي عناصر و له پڪار ڊي ڇي ڊ نور و ڊناپوهي ڊ
 فڪر نه زيات ڊ خپل مرڀين او مرڀين ذوق جاج
 و اخلي او ڊپنتي هائيڪو ڊ تحريڪ مڃي له ڊي نه راڻي
 ڪڻي نو ڊ غور ڪونو ڀه ڊي سمندر ڪڻي به لڪه
 ڊ گنگڀري لاهو شي .

ڪڻي ليڪونڪي ڇي پڪڻي بناغلي اسير منگل ، بناغلي
 اباسين يوسفزي ، بناغلي روبان يوسفزي ، بناغلي
 غازي سيال ، پروفيسر محمد نواز طائر او رحمت شاه
 سائل ڀه اولني قطار ڪڻي ڀه نظر راڻي . ڀه ڊي بحث
 ڪڻي هم لوستونڪي تهر باسي ڪڻي ڇي هائيڪو ڊ جاپان
 نه نه ده راغلي بلڪه ڀه پڻتو ڪڻي ڊ ڪاڪري غاري ڀه

شکل کڻي وڙاندي نه موجوده وه. دا خبره غير
 تحقيقي، غير منطقي او غير اصولي ده. غير تحقيقي به
 دي ده جي مون سره ڏکاکري غاري ڏ ارتقاء لهن
 معلوم تاريخ نسته. فقط ڏيوڻو خورو ورو وراستو
 اوگرو ورو نمونو به لاس راتل ددي خبري دليل
 بنجي نهي ڪڍي. گني جي هائيگو به ڏکاکري غاري
 نه راز ٻڌي وي. دا بستائيلي بناغلي خودومره پوري
 وائي جي ڏجاپان هائيگو هم ڏڀنتو ڏکاکري غاري نه
 راپدا شوي ده. ڪمال دے ڏهائيگو ڏ صنف يو معلوم
 تاريخ دي جي ٿولي دنيا ته بڪاره دے. او به پوره
 تواتر سره ڏ ابتداء نه راواخله تر دي دمه پوري
 رارسيدلے دے. او حال دا دے جي ڀنتو ادبيانو لا
 تر اوسه دا هم نه دي پيڙند لي جي ڏکاکري غاري ٿه
 ساخت، ٿه تاريخ او ٿه ٿه هيتونه دي. او ڏ
 کومو خاص موضوعاتو احاطه ڪوي يا به ڪلاسيڪي
 شاعرانو کڻي دا ڇا، ڇا تخليق ڪري ده. او دا هم جي
 ڪاکري غاره او هائيگو به هنري او هيتي حوالو ڏ
 يو بل نه به ٿومره فاصله دي. ڪه چري دا دويي
 شي گني جي داد هائيگو اضافي ڪنٽريبيوشن دے. جي
 به ڀنتو کڻي ئي ”ڪاکري غاري“ را او وڀتلي نو بي
 ٿا به به نه وي. گني جي ڀنتي هائيگو ڀنتانه ڏ

خپل ماضي د ورکو نندارو تماشو ته راپارولې دي -
 (اوداهم د هاييکو کمال دے چي پښتانه ئي يو واري بيا
 په تپه مښ کړل) -
 د "هاييکو" او "کاکړي غاري" رايو خاڼو کولو
 دعوي غېر منطقي په دي حواله ده چي "کاکړي غاري"
 خاڼه ادبي صنف نه دے - بلکه د اولسي لوبو پوقو
 دونهرو ، ارونو اود لفظي او ذهني کړتېونو حيثيت
 لري - بل ئي رواج دومره کم پاتي شو دے چي اکثر
 پښتانه پرې په خپله هم د سره نه رسي - د سوچ
 مقام دے چي په کومو داوونو پيچونو کښي پښتانه
 په خپله تېرو ئي - نو جاپانيان به ترې نه اخر
 څنگه اثر واخلي او بيا به ورله لا د يو ادبي صنف
 مقام هم ورکوي - حقيقتا دا دے چي د جاپان اود
 پښتو ادبي تاريخ داسي لښځه ثبوت هم نه لري چي
 گڼي دغي مفروضي ته پرې تقويت ور اورسي - اوس
 که چرې جاپانيانو د پښتو ادب نه خه استفاده کول
 هم غوختل نو د پښتو ژبي نور معلوم صنفونه نه
 وو چي د کاکړي غاري غوندي مجهول څيزونو پورې
 به اختل - دي لږ کښي د قلندر مومند صبا راي د
 چي پښتو ليکونکيو له نه دي پکار چي د هر راتلونکي ادبي
 صنف چرې دي په پښتون ثقافت کښي د کتلو ضد

اوکري - خاص کر چي لهيڻي قرينه پري هم شهادت نه کوي -

د "کاکري غاري" او "هاينکو" د اتصال او يووالي دا دعويٰ اصولي پيه دي ده چي د "کاکري غاري" او هاينکو تر منجه دومره ظاهري، باطني، لفظي، معنوي، منطقي هيٽي، شعري، خارجي او داخلي لري والي پروت دے. چي د دواړو رايو هائے کولو عمل د جهل مرکب پيه دربره کني راجي اوس که د ذوق خاوندان د هاينکو هيٽي ادلون بدلون ته يو نظر هم وراوگرځوي نو ددغو ياد بناغليو د راجوري کري شوي دراجي دراپ سين به پيه خپلو سترگو اوويټي -

اوبيا پيه تيره تيره بناغلي رحمت شاه سائل پيه دي حواله دومره خطرناک حد ته رسيدلے دے چي د سياق اوسباق نه يو خوا ته د پيتو د ميسري شاعري د خزانې نه د دريو دريو مصرعو خود ساخته اکايي جوړوي - او د هاينکو عنوان ورله وړکوي که د بناغلي وس اورسده نو د پيتو د کلهي شاعري نه به د خه وړاندي ورسدو د مصرعو پيه خارجولو او پيه خه ضروري تحريفونو او اصنافو هاينکو کافي راجوري کري - دا رينتيا دي چي چرته هم د علي او ادبي تحقيقي لاري بندي وي - نو بيا هم داسي ناروا اوناشوني کيدي

خو شڪر وِستل پڪار دي. چي پڻتانه اوس په ڇا هم
په پتو سترگو باور نه کوي. سائن صاحب ته دي
معلومه وي چي هائيگو ڇه ڏکڻي لپوني مينه هم
نه ده چي هر کس او ناکس به پکڻي ڏخيلي برنجي
تر لاسه کولو خوبونه ويني.

بهر کيف ڏظاهري هيت نه يو خوا ته هائيگو
يو داخلي صنف هم دے چي ڏلجو ڙوند او ڏ ڙوند
لجي ڏجمال ڏ احساس ڏ لاندې په ڙورو تخليقي تجربو
کڻي رانگارِي. دا صنف ڏ بڻڪاره وضاحتونونه ځانته
يو بيله ڏ رازونو لار را اوباسي. لکه ڏ غزل ڏ صنف
هائيگو هم ڏ رمزيت، اخفاء، اشارو، کنايو او استعارو
په ڙيه خپل پيغام يل ته ورسوي. دا صنف ڏ خپل
ورک داخل نه ڏ انکشاف ساعتونه رازين وي. او ڏ
موجود نه زيات محسوس ته پام ورگرځوي. دا
رښتيا دي چي هائيگو يو ادبي صنف دے خو هائيگو ڏ
يو سڀڻي تهذيب او کوٽلي تمدن نامه هم ده.
هائيگو ڏ رنگونو او تصويرونو هنر دے. خو ڏ
ڙوندي تصويرونو هنر چي ځانته ڏجهان خواره
عکسونه راستنوي کڻي چي هائيگو ڏ متحرکو تصويرونو
خاموشه ڙيه ده او ڏ ڙبي ڏ خاموشيو کويان انځور ڏ
ڏ هائيگو کانو رانه تصويرونه که مونڙ له ڇه

جوابونه را کوي اوڅه رازونه راته وايي نود
 شونډو په سر راته څه سوالونه او ټپوسونه
 هم کوي. هائيکو د تاش يو غورځنگ هم نه دے بلکه
 د يوې زورورې تخليقي لمسي او باطني تجربي يوبتاسه
 او هنري اظهار دے. دلته لمسي تصويرونه کېږي او
 بيا دغه تصويرونه د نسلونو په تاريخ د انسان
 په نفياتي او د موسمو تو په بدلون رابدلون او
 د تهذيبونو د زمانو په ټيټ او لهک کېږي ورکېږي
 او ښکاره کېږي، ډوبېږي او رابرخپه کېږي او
 د انسان ذات او کاستات ترمنځه فاصلي په مينه
 مينه او باسي. معاشره په خپلو کړو وړو او خدوخال
 کېږي په هنر هنر راښکاره کوي.

ددې نه اگاهو چې د هائيکو په موضوعا سرسري
 خبرې او کړې شي لوستونکو ته د مغربي او مشرقي
 ژبو د ځينو هائيکوگانو ترجمې په دې غرض ور
 وړاندې کېږي چې يو خو ورته د هائيکو د افاتي
 تخليقي اندازه اولگي او بل په دې وسيله د مختلف قامونو
 د سوچ د انداز نه هم خبر شي. دغه رنگ د هائيکو
 په مختلفو ژبو اثر او د مختلفو ژبو د هائيکو په ساخت
 او موضوع د غور زېدلي اشراتو لږه ډېره اندازه ورته
 هم اوشي او بيا د پښتو ژبې د فراختيا، مېلمستيا، اظهاري

قوت او جوهر پسته ورته هم اولکي اودغه رنگ په
 دي بهانه د دنيا د نورو ژبو او پښتو ژبي د هايکوکا
 نه تقابلي عکسونه هم دوي ته را وړاندې شي او
 دا شعور ورته حاصل شي چي د پښتو هايکو ساخت او
 هيت ولي د دنيا د نورو ژبو نه خائنه او بدل دے
 يا دغه رنگ پکار دي .

د انگرېزي هايکوکانو د پښتو ترجمي

۱

The baby   ته دې ماشوم چي ته نه گوري چي
 sucking his Thumb   خومره په مينه کله کوتاه روي
 Moon gazes   سپينه سپوږمي ئي ديد نو نه کوي
 (Tom clausen)

۲

First snow   د موسم واوره ور بدل شروع شو
 gathers   د انغري نه گير چايسه گوره
 all in   نن د يارانو محفل بنه گرم دے
 (Barbara Ressler)

۳۰

۳۱

In a swing   اچي په تال باندي جوته او خوري او
 The widening eye   بياراته او خاندي د شونډو په سر
 of the smile   ډک د موجونو سمندر شمه زه
 (John Thompson)

د فرانسيسي د يوې هايکو ترجمه

۳۲

vent dérangé,   هواته او کوره پاکله شوله
 on dance at 'orage   د طوفانونو په اوږو الوخي
 e' est nuageet dobatā   ستا لويته او د اسمان وړخي

د عربي ژبې هايکو کافي او ترجمې

۳۳

د روغ دي ټولي د دنيا دا ويري
 که ډي رښتيا د کائنات اوليدل
 دلته لويي ټوله الله لره ده
 کذب کل الخوف کذب
 الحق الحق في المعالم
 الله اکبر الله اکبر

(مترجم پروفيسر عظيمه جليل عرب)

ع۶

چرتاه چي حُماه راتاه وړاندي ته ئي
 په بهره لاره هر کو ټپير قسم دے
 د الله هو يو هنکامه جوړه ده
 في كل مكان انت يا رب
 اي زمان اي مكان
 يزوي الصوت الله هو

(مترجم پروفيسر عطيه خليل عرب)

د فارسي ژبې هايکوگانې او ترجبي

ع۷

اوښکې مې کې کې او س توښېږي	گره کم کم است
بلا موده او شوه زما دننه	از زمانه يا در دل
د يو موسم حکمراني جوړه ده	يک رنگ موسم است

ع۸

داني باران د پشکال داسې وو	باران امسال
د اونو پاڼې زعفراني شوي ټولي	زرد پريده برگ دل
او ديوالونه مې دکور راشنه شو	سبز شد ديوار

دسندهی های کوفی او ترجمی

۹

غرونو ته او کوره لشی غبنه کوی
خوچی ازار ورپی شوکے نو
اوس دپیرو عذاب انسان دل کوی
گم صم تیا کُصار
ما کُن کی پیتر صین پیا
صد بن جا ازار
(اقبال حیدر)

۱۰

لھی نه خان له تندی اوژنی ته
ورپی لبغوندی لپون خو اوکړه
نود او بوچینه هم دله کبی ده
یاتی جا جهرتا
گولٹ سان ملی ویندا
منان مرو پیا سا
(اقبال حیدر)

د بلوچی های کوفی او ترجمی

۱۱

دا زپه می لھی بی قرار دے کبی
دهر موسم په ژبه دا نغمه ده
دمزلونو سپوری لری نه دی
بے قرار انت دل
موسم انت و دارانی
دورنه لت منزل
(پروفیسر غنی پرواز)

۳۳

۱۲

زہُ ہم دَمینی دَ احساسِ قیدیِ ہم ہرے ہنریک آن
رالہ کہ غم کہ خوشحالی را کوی دردِ بخشیت کہ دشی
ہرچہ چی غواری دَ جانانِ خوبندہ یاریہ کو لیگ انت
(ڈاکٹر علی دوست بلوچ)

دِ پنجابی ہائیکو کافی او ترجمہ

۱۳

پر پردہ دَ سپور و تماشہ نہ کوم
زہُ دَ ختلی نمر رنہ تہ و لی
دومرہ دَ لاندی نہ نظر او کومہ
ڈھلے سائے دے دل میں کیوں تکی
میں بلندی ساں اینواں کیہہ وہندی
میں تے یا نن ساں چڑھے سورج دی

۱۴

خلقوتہ تکی دَ وفا زوتوم
اوس کہ زما نہ ہم جفا او شولہ
خُان لہ بہ یو چہ دودہ سزا و رکوم
میں سبق دینی آن وفا واں را
میتھوں ہے بے وفا فی ہو جاوے
دونی ملنی این فرسزا مینوں

ددي مثالونو په رڼا کېني يقيناً چې د ژبو د تهذيب
 فرق به په لوستونکيو منکشف شوه وي. او دا
 اندازه به ورته هم لگېدلې وي چې د دنيا ثقافتونه
 په کوم نقطه رايو هائے کېږي او په کوم پړاو
 بيلېږي.

بي حايه به نه وي که د جاپان د ځينو نمانده
 هايکو نگارانو د يو څو هايکو کاتو ترجمې هم په دې
 مرحله رانقل کړې شي چې لوستونکيو ته دا شعور هم
 حاصل شي چې د جاپان زمکه او پښتنه خاوره خپلو
 کېني څومره ثقافتي فاصلي او جذباتي اړيکي لري.

ع ۱۵: اوبه په غځه رابېداري شولي

نن چې ناسايه يو اوده تلوته

يو د چيندخي جي ټوپا او هه

(باشو)

ع ۱۶: څومره بي کچه زړه راښکون دېکني

دا د دوو غرونو منځ کېني لاره چې ده

د بنفشې گلونه خاندې پکني

(باشو)

ع ۱۷: بڼي ورک ورک وومه يواځې وومه

چې مې يو اوجه ښانکه ماته کړله

د زړه د خلاصه مې ژرېلې دي نن

(شکي)

۱۸ع دَ خاموشی را خور جاو دَ پکڻي
دَ چيند خانو اوازونه واوره
يو الله هو او الله هو دَ پکڻي
(بوسون)

۱۹ع که دَ ما بنام تياره خوره شي نوخه
ا نرگسي سترگي جي اورا ونيسي
دَ زرّه پاه لارکڻي جي ديوي بلي شي
(بوسون)

۲۰ع ته دَ مارغانو وپنا واوره کنه
واڻي جهاز هو اکڻي پورته شي او
خيلو وزروله رپا نه ورکوي
(يا ماگو جي)

۲۱ع ورخه زمونڙه پاه سر اور وروي
دَ شي مو وڙني حارثي دَ فراق
پاه کومه لاره باندي تگ اوکري شوک
(سانتوڪا)

۲۲ع ماسره مل زما خوبونو کڻي ده
سترگي جي پتي کيم بشڪاره ئي وينم
هغه زما نه جدا شوي نه ده
(سانتوڪا)

۱۲۳ع واوره 'هوا او د باران شرقا وے

د جدایی یہ دی موسم کبھی راشہ

چی قافلہ سره ملگری شو مونز

(اِسّا)

۱۲۴ع اُف دا سین بڈیرے بودا اووینہ لب

چی سرو وھلے بر وھلے گھرچی

یہ ادیرہ کبھی تری نہ لدر ورکہ دہ

(اِسّا)

کدے شی چی ختی د وھم رنخوران دا ھم وائی چی
 دانمونی ھسی بی خایہ راورے شوی دی . خوربتیا
 خبره داده چی یہ دی حوالہ پنتا نہ لوستونکی یہ
 ورمبھی خُل د ھایکو عالی تھذیب سره پشزندگلو
 تر لاسه کوی . او بیایہ دی پیر ایی کبھی لوستونکو
 تہ دا ھم خودے شوی دی چی ھایکو خومره سنجیده
 تخلیق دے او د خومره تخلیقی زارہ چاودون غوبتونکے
 دے .

پاتی شوه دا خبره چی ھایکو د کومو موضوعا تو
 احاطه کوی . نو ددی خبری بیکاره جواب خودا دے
 چی دایو ادبی صنف دے او د ادب موضوع ژوند
 سره تری وارہ موضوعات وی . خکہ نو یہ ھایکو د
 موضوعاتوقدغن نکول بخی ناروا کار دے خو چونکہ

هایکو د هیتی ارتقاء سره سره د موضوعاتی ارتقاء نه هم را تیره شوی ده نو باید چې سرسری ذکر ئی اوشی. د هایکو د هیتی تبدیلیو په شان د هایکو د موضوعاتی تنوعاتو اصل مرکز هم جاپان د حکه نو دغه وخت دپاره سپوری خپل اصل ته ورگرځولی کېږي -

د هایکو د موجد او بانی "باشو" رای ده
 "د هایکو تخلیق کېږي د ماشومانو فطری
 روح ته نظر ورستونول پکار دی"

باشو د فطرت او د انسان ترمنځه رابطه د هایکو موضوع جوړه کړه او بیا ئی په یوه ننداره کېږي د کتو نندارو او تماشو سپوری هم په گډا کړل. لنډه دا چې باشو هایکو د فطرت رازداره او گرځوله -

"مسا او کاشیکي" چې د باشو معاصر وو د خپلو لسو فلسفیانو شاگردانو په مرسته د هایکو موضوع ذاتی و صائفو او شخصی انفرادیت سره او تپله او د هایکو د تخلیق سترگی ئی د انسان د داخل پت پتو نو ته ور ستی کړی خو دا سلسله ورستو د لفظونو یو څنګل کېږي بدله شوه چې معنی به پکښې ور کېدې. حکه خو "بسو" د دې رجحان غندنه او کړه. او باشو ته ئی د ورستېدلو بکاره اعلان او کړو -

"بایاشی ایسا" د هائیگو تخلیق د زبېخلی طبیعی
 اود وړو وړو بچې وسو مارغانو خنارو و د درېدېدلی
 اورنځېدلی ژوند د اظهار سره او ترلو -
 اوبیا د جاپان د جدید هائیگو لیکونکیو سرخېل
 "سی، شی، ماماگوچی" د هائیگو د تخلیق خوره جولی
 کبې د فطرت د تماشو سره سره د کائنات د تکویني
 نظام رازونه او سماجی پېښو اسباب هم را ونغښتل -
 بهر کبف د موضوعاتو د تنوع باوجود دې ټولو
 هائیگو لیکونکو کبې فطرت او د فطرت متعلقات شریک
 قدر او موضوع وه - خو په جاپان کبې د هائیگو
 لیکونکیو یو داسې ډله هم پیدا شوه چې د فطرت او
 د فطرت سره تړلي عناصر او عوامل یې رد کول شروع
 کړل او د هائیگو په تخلیق کبې یې ددغې څیزونو نفی
 او کړه - د دوی په خیال تېرې لمبې او د فطرت د
 موسمونو بدلېدل باید بدل په ذهن کبې د ماضي
 د جاگیر دارانه سوچ عکسونه ورننه باسي ولې بیا هم
 د جاپان زیات تره هائیگو تکارانو د فطرت غښه
 کبې د خوب لیدلو عادت پرې نځودلو -
 درې اختلاف په شا د تخلیق د آزاد عمل (Free
 imaginative creativity) او د تخلیقي انضباط
 (serious artistic discipline) د متقابلو

عملونو انگاري صفا اور بدلے شي .

ترخو جي دڙينتي هائيڪو د موضوعاتو تعلق د
 نو ڀيننه هائيڪو په دي لڙ کني په خان لهڻي قدغن
 نه ڀري . هاغه ٻولي هلي خلي جي دڙينتي د ژوند
 تصوير ترينه سازين . دا ئي په خان کني خايوي .
 البته اخلاقي قدروت دڙينو د لاندې نه راوي
 دڙينتي هائيڪو پير ايه چاله هم دا بلنه نه ورکوي
 جي راشه په ما کني د خيلو سفلي او حيواني خواهشا تو
 لٿون اوکړه . يا په ما کني د خيل جنس زده ژوند
 او حڪمي مزاج ننداري اوگوره اوس که شوک داسي
 کوي نو هغه پوهي شه او دهغه خدائے .

زه دلته يو واري بيا دي خيال اعاده کوم جي
 ڀيننه هائيڪو کوم اجتماعي عمل او اجتهادي بصيرت
 رازين ولي ده بايد جي رعايت او لحاظ ئي اوساتلے شي .
 مطلب دا هم نه دے جي د تجربيو سفر دي په خائے
 اودرڀي . ولي ترخو جي په هائيڪو کني نوي کاميابه
 او معقول هيٽي تجريه نه وي شوي . نو د بي
 خايه اختلاف سنگر پر خودل عين روا داري ده . او
 بيا هسي هم د يوي کاميابي تجربي بي خانه غندنه
 رڻي ته نقصان ورسوي .

د موجوده ڀينتي هائيڪو کٽه دا هم ده جي خيل

خان او خوله جامه ئي د پښتنو د ثقافت په رنگونو
 پياوړه کړې ده. د داسې هايکو راڼگ د پښتو ژبې د
 اوازونو، سېلابونو او انگازو کتوري لحنې دي. پښتانه
 هايکو نه يواځې د فطرت هنداره ده بلکه د فطرت
 او روايت د اختلاط نه د رازېږېدو نکو مظاهرو په
 ملا سورلي هم خوري لگيا ده. پښتانه هايکو د فطرت
 او روايت په گڼپېرونو پښه نيو له د ژوند تر نښې
 لحنې رانيسي او نوي تنظيمي او هنري ماه پکښې
 ورپو کي. دغه رنگ خان له د مخ سره راټولوي.
 بايد چې پښتانه هايکو ليکونکي د چاپېره ماحول
 سره سره خپلې تخليقي چيني او د خان دنده رښتيا
 په پوره هنري پوستوالي او رواني سره رايوځانې
 کړي او د عظمت او رفعت نه هېرېدو نکې تراني او
 سندرې ترې نه را اوزېږوي. يقيناً چې هم داسې به
 کېږي.

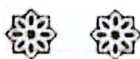
په ډېر درناوي
 اظهار الله اظهار
 لکچر اردو شانگه اسلاميه کالج
 پېښور يونيورسټي
 نېټه: ۰۱/۲۱/۶/۲۰۲۲

حوالے

- ۱- اظہار اللہ اظہار راتہ غور و نوکنی بنگری شرنکوی
- ۲- اظہار اللہ اظہار کانی دکھل پانہ لاس کینی خونندہ کوی
- ۳- اسمعیل گوهر مسکا
- ۴- دیدار یوسفز، جاکٹر نسکوری لپی
- ۵- سہیل احمد "مدیر" ہائیکوانترنیشنل (اقبال حیدر نمبر)
- ۶- شکیل احمد تآباب "پلوٹی" غیر مطبوعہ
- ۷- ناہید سحر خیلو خوبونولہ تعبیر لپوم
- ۸- نواز طائر، پروقیس خوبونہ خیل کلی کینی
- ۹- محمد ایاز غزل دیناستونود صحر اور لپی (غیر مطبوعہ)

لوي مي داده چي بنده يمه ستا
بريت اخر اووايه په خه تا و كومه
چي يوه ساه مي هم اختيار كني نه ده

د اخري رسول امت كني يمه
اوس خوزما او د جنت تر منځه
بيني قسم دے فاصلي نشته دے

خوک په زما له حاله څه شي خبر
يونو ډاغ ې په لمن پر پوته
چې دکلاب څانگه کښې گل ښکاره شو

زه د چا ملاسته غوا هم نه پاسوم
شیرینې ځکه ستا د چم لېونې
ما په ازغو پاندي راکاري مدام

مخې دې د وړانې اښې غوندي دے
ښه به وي دا چې درته گورمه نه
څو به دځان سره په جنگ اخته یم

د زلفو سپورو ته ې خوب کولو
چې د ښې ژړا راياده شوله
په سره غرمه ترينه راپاسېدمه

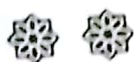
د اسمانونو ورته سرخکته وي
کله به کرم د صحبت، چرته چې
د رېدل پاتېلی د غر سينه پرېکوي

خومره شرمېښي د ښانست مېرمنه
ورته چې کورم په نظر د ميني
راند د خور او بوکني خان غوپه کړي

ٲٲ روزگاری سٲی می ٲٲچی اولیدی
ویلد ٲٲ گرانته یا یا غم مه کوه
بیا به تافیانو ٲٲی نه تارمه

شیرینی ژوند د شوگیر و نامه ده
خپله خوانی دی چرته خاوری نه کپی
د زور دیوال سپوری ته خوب مه کوه

رب دی اباد کپی خپل کورونه په دوی
خویو ژور سوچ کبی را کبر شمه زه
بغلی ٲٲی مانه اتوگراف اخلی

ا لپونى سره به اوس خه كوم
وايى كه شل ودونه هم اوکړې ته
نوزه به يم ستايو و شمه بنخه

زه چې ترې لږ هم لري کېنمه نو
راپسي ژاړې د گودر غاړه کېنې
ما د کنگا په اوبو اولامبوي

په يو غورځنگ سره اسمان ته رسې
وه لپونى پېغلي په خود کېنې اوسه
تا لا د زمکې تل ليدلې نه دے

پہ زبہ کبھی وایم داسی مر بنہ مہ
چی می دسیند جی تر لری یوسی
دنکہ غری ی نوره ہم پورہ شی

زبہ پہ یوہ خندا لبہ داسی شی
نکہ د اورپی د غری له تاوہ
د بنار پاخہ کورونہ اور اخلی

مینہ پہ خان گوالہی نہ رد کوی
تا یانندی خنکہ اعتبار اوکرمہ
تہ خود ہر پیغورہ تینتہ کوی

تہ د سپر لو کاروان تہ لارمہ نیسہ
پہ شا ستانہ کپہ نظرونہ د بنکار
حہ کور تہ حہ! چرتہ سرتورہ نشی

اوبنکی چی ستا ستر گو کبني اوچی شی نو
دشی تیارہ می اندیننی زیاتی کری
د اسمان ستوری رانہ لار بدلوی

درسره حقی شری نہ کومہ
حہ ستا د خپ نہ می توبہ شیرینی
خو راشہ اوس دی رانہ سپی کوری کپہ

پکار مونه دي د فريب رنگونه
د سپرلي باده خيله لاره نيسه
هسي په موبن پوري خندامه کوه

مينه په هر موسم کښي خوند نه کوي
په سره غرمه له کوره مه را اوځه
د پشکال تاو دي ميراته نه کړي

ستا د قامت سوچ ي شمله هسکه کړي
چې بازارونو کښي د بنار جينکي
د سنډلونو په زور قد لويوي

۵.

ستا د ژړا ارمان دي اورژي نو
دغه يو شو شاغكي باران شيريني
ددي وطن د زمكي تاو زياتوي

د سمندر سفر رايا د كره كنه
رانه چاپېره طوفانونه وو خو
د ډوېډو راسره ويره نه وه

كور كښي د سپر اوږو درك نه لگي
خو هان د لپچانه هم كم نه گنم
د وخت دري خميره لگي زما

ما درتہ وے مسافری مہ کوه
لا پرو د سر سپورے دی نعم خاوری شو
د کور دالان دی پر پوتی او خورو

د یوی پیغلی دایری می لوسته
ورتہ حیران شوم، مایوه لحظه کنی
گنی بریندی فرینتی اولیدی

درد لا د او بنکو لاریدی نه ده
وژنی پچی مونن د خیل وجود تاوونہ
لا پیشکال بارانی شوه نه دے

دَ پي وِسي دِاسْتان لَ اِخْم نَه دَے
سْتا اِوارَه خورِی وِری زلفِی هَم
دَچا مَز دُورِ پَه سِر وِری نَه شُوی

خَنگَه مَرَه شِی دَ نَسَلونو لَوِیَه
لَه رَحاهُ بِنَه دِ پَر تَبِ دِی خُو غَم دَغَه دَے
زَمونِز نَه سَتَرِ کِی رَا پَر بُو جِی هِی

دَ حاسِدانوَ شَمِی مِی زِیات دَے بلا
دِر دِ جِی سِیوا شِی نَوِ پَه نِیماه شِیہ کِنِی
سَتُورِی رَا پَسِ پِنِی اتنِ وَا جِوی

زغلمه حُم دَ پلوشو په اوږو
زه ددي خاورې سره مينه لرم
خو دَ اسمان فکر مي هم کومه

بنگري دي مات دانه وانه پراته دي
له تانه زار، راسره ضد مه کوه
پرېږده چې فکر دَ روزگار اوکومه

زموږ د کلي بي اسروحه شولئ
کور ته په رسوکنه لارکني به مرو
هيوې پرېفک دے اوکچه لاره ده

ستي دي نڪري د خواني تا وونه
د پيه جي نڪل دي گرم خوشه اوکرمه
سکروتي نه بدمه په شو نپو دکل

خو ابني منم له موراهه کسه نه وي
خو که زما په کور کني کوي و لهي
هسي په ژوند دخيلي لور خاوري کري

ساهه را کني نشاهه خو خبري کوو
لکه په زول کني جي بجلي لاره شي
او د پکو پري قاو پري هسي

شیرینی وایه که زما په لیدو
د زړه درزاه دی سپو شوې نه وی
تو بیا داستا غوږونه سره ولې دی

د مینې کومه سلسله یاده کړم
د تیلی فون تلی چې اوغږ بڼې
وېم که څوک ماله په مری غلې شو

خوایه د مینې راپېر زوکره هله
چې ستا باناه برند شي شیرینی زما
نوگېر چاپېر توری چې والوئی

ورک مې له هُانته حادثې کړې د ژوند
داسې مې هېر شي د بڼاست يادونه
نکه چي اور د مخي گوناه وړانه کړې

پېغلې حوايي دې د سپر لي موسم دے
ستر کي چي واروي راکوري په شا
اسمان کښي پر ق شي د ياران شبيه شي

فطرت بڼاست هم د انسان زياتوي
چاپېره او خاندې کلونه د رنگ
د رېل پاتلې چي د غر زړه کښي اوښي

دانه چي زه ئي ونگيني نه وينم
خود فطرت خنكل وحشي داسي دے
چي شرمخانو له پناه وركوي

د خداے رحمت هم امتحان دي گني
چا کيني هم مينه وروروي نشته دے
دا د چيني اوبه چي کوم پله ئي

خداے شته مدام د ژوند مندري وایم
زه د بنسني چا سره نه کومه
ما د خوږي چيني اوبه شکلي دي

دا معجزه دُ هبت اووینه
چی دُ درد خریکه په آسمان خوری
دُ اور خری دُ باران خاشکی شی

سپلا ب چی راوری دُ گلونو خاشکی
دُ خوشبویو قافله لوت شوله جوړ
اوس به دُ کوم تصویر په واپ ژوندي یو

دُ نظرونو تماشی اوخوری
دُ ارمانونو می دنیا وراشده
تا دُ رنگونو لوکی رانیوی

اک یو تصویر زما پد سترگو کبھی دے
مالہ بہ ٹوک دُخوب تعبیر راکوی
باران و رہنئی او فصلونہ سوزی

ددی وطن فضا سپرہ دومرہ دہ
بخہ هوا کہ ہم را والوئی نو
دجا غریب پد خونہ اور پوری شی

آ لہونی می چرتہ قتلہ کبری
دومرہ خرابہ شوی فضا د وطن
ٹوک پد رہو او بو کبھی بچنے دیی

راته معلومه د دښمن توره ده
چرنده مدام گرجي په زور د اوبو
ته ترينه لاس واخله نو هڅه به نه وي

که درته غږ نه کوم تېر نه اوسي
پرېن ده بچي خونده چېرې دې ښه پېژنم
ته د موکي په زور توپونه وهي

پېژندکلو نشته دغور او د لور
ددې وطن زلمي خو داسې نه وو
شوکه مې دا زهر گلاوي وينه کښې

زه په ساحل د سمندر ورک شمه
د درد د زانو سپل راوالوځي او
د اوازونو په مری غلې شي

دومره اوچت ټوپونه خله ولهي
زما خبرې ته لهم غوږ كېږده لږ
څوك دې الوړې او پزنده نكړي

د سر پروا مينه كښي نه كوم غو
دومره زما قتل اسان مه كښه
زه خه ويستلي اوږده هم نه كومه

پروت که د سلو پردو شاته مه
د نظر پرق به می در اورسوی
هوار د سندر په اوږو الوخم

د خوشکالی بنیاد په غم وی دلار
زما په شونډوڅه قندا خوره شی
لا د غوتی زره خو چاودلے نه دے

اوس غوښه ساده پی راچی او که نه
شیرینی ته پی می په تنگ کښی نه می
نو پلوشی می د سپوږمی سوزوی

دُ رُوح زخمونده موله شمس اووتل
مه خوشحالينه لبونى كه په موبن
اسمان دکانو باران نه وروي

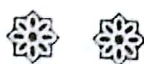
حله ته هي زهر خوروه وينه کښي
خو چي زما د مينې زور اوويني
مرگ هم د نيمې لاري ستون شي زغلي

اسمان بلني د راتلو راکوي
ستوري گدا کوي په ساز د مينې
حئي چي سواره شو د هوا په اډکو

رب دې ژوندی لره خوشه اووایم
دگتو کور دې زره د کانی کپلو
مینه اوس تا باندي اشر نه کوی

شیرینی مه د هه د هوا فچی له
چی ستا د زلفو خوشبویی شی خوری
په اور کبني اوسوزی ورمی دکلو

زره په بلا بلا مزی غواری خو
طوفان دې مه اوچه له کوره بهر
د خیلو زلفو دام کبني کپره نه شی

سپو پیمای له تانه یو تیوس کومه
په نیمه شپه د سمندر ننداره
رانيسي ولي د اسمان لمنې

د غټې غوښې نه پر لېږ کوه لږ
واژگه دي چې په بدن اوخته
نیمبو خور کړه د قهوي پيالې کښې

د خودداری د اسمانونو مینې کښې
حکله زنگین مه جوړې خورمه زه
چې ما جوته د چا خورې نه ده

که جذباتی شوې خان به اونه موی
د خیل رفتار تیزی د لاس لاندې کړه
اس د خو انی دی واکې اونه شلوی

د زړه د درد منزلی سر ټنگه شي
مینه روانه د اوبو غوندي وي
ژوند خو د واورې څم د زر ویلي شي

په سمندر کېنې رېز مریز شي غرونه
ته چې پستی پستی خبرې کوي
زړه مې د کاني په رنگ تو اونه پوي

بمہ ژوندے ستا د لیدو پہ امید
ولی د نمر د پلوشو سپوری هم
تیاره چایپره پہ گودر خوروی

اوس پخیل وس پخیل اختیار کنی نہ م
ماچی رنگینی لوپتی اولیدی
د زانو سبل خان سره یورمه زه

ستا د بناست لبی می مری پہ زرہ کنی
خپله پسته سینہ کنی زور را کره لب
د ژوند دا شور می چرته کلونه نہ کری

د ناز شمله به مې راښپته نه شي
نمر چي پر بوځي نو زما شيريني
شفق شفق خادر په تا غوروي

تا چي تر منځه لوپته او وېسته
سپوږمې زما اوستا شوي لاري جدا
ته په فانوس زه په ناموس پي مخم

پوي شومه اوس چي پښته بغه مې
مات چي کړل ما ستا د زندان سينخونه
تا د پيشو پښې په ما خني کړي

دُ پاغونندو باران لمبه لمبه کرم
زه لایه دی فریب کنی گبرومه چی
د واورى غر لاوا نوستلے ته شي

کله گونگېږي د سندرو ژبه
ډېر که ئې غرونه په شا اوتمبوي
اودرېږي نه د اوازونو سقر

زموښ د کورچت که راڅاڅي په موبن
شکر په دی خیره هم اوپاسو
چی په تالا میدان خو پاتې نه یو

له حد نه نه اوځم خوځه اوکړمه
د هاغو نرمو کلورينو شونډو
جوته جي اوځمه جوته جوته شم

اودرېني نه د قيامتونو سفر
خو جي په کور کېني جينکي پېغلي شي
اواز د تندر غور زېدو واورمه

څنگه شي ختم از مېنتونه د ژوند
جي يارانونه د سپر لوکېني نو
يوسي شيبې د لوکو رنگونه

اوس زه فالگر ته لاس په خه او بنایم
ستا د تندي گوښي لیدلي د یی ما
زما د لاس کرښو کښي هڅی نسته دے

د کمپیوټر نه یی پوښتنه او کړه
اوبه په ډانگ باندی بیلښی که نه
دی کښی یو پلار په ځی ډزی او کړی

لا د ادراک منزل نه ډېر لری یو
یو نسی ستر کونه خوبونه زما
د ورک نظر تعبیر هی مه راکوه

زما دَ قتل تور درپوري مه شه
ته جي په کپسه کپسه خاندی جینی
پام کوه ماته زاتر غار په نه شی

کپی می یوازی د مابنام تیاره کینی
چی خیل غرور ترینه لمبه پورته کپی
بیا می په سره غرمه کینی سپوری نیسی

داچی د غریه چینه خه شوی دی
ستا د پینن پو شرنک را ونیسی او
بیا می تر لری انکاری خوروی

نه به ډوبېږي په ساحل کورونه
چې خاموشي د غزاليو سترگو
د سمندر د شور بنياد ايځي دے

ستا نه قربان شمه زما شيريني
تا چې زما په شونډو خوله ايځي وه
هاڅي يوې لمبې مې ژوند خاورې کړو

د موسيقي له مخې خپله ژبه نه وي
پکښې مدام ستا سندرې ز خيالونه
د ژوند رنگونه، تصويرونه وېشي

خاورې شم پوے د اختر و نو په خوند
کشتې کښې ځي، شي له نظره پناه
اوزه د سيند په غاړه ناسته پاتې شم

د سروې اونه چاته نه پيټېږي
ده قدر منده په دا حال، گڼي نو
نه خو مېوه نيسي نه سپوري لري

خه ځي د ستورو په لټون کښې اوڅو
رانه چاپېس د سمندر اوبه دي
د جنير و مينې کښې ژوندون تېروو

ستاد راتلو بنکالو خوره شوله جور
دي چي دکول کلي غويرونه ولاړ
د زره درزاد مي نوره لم تبه شوه

جوره تبه توره د غرخيره شي
راشي په منج او شلوي تال د بوډي
د پسرلو باران مي لا ژروي

د شين اسمان باران په شرق اوکله
په کومه ورځ چي دکيدرواده وي
بنارسي په سر دي اونه وينم

۷۷

منه اوبده بانه دي مه برنده
ستا شاهيني نظر جي پورته شي نو
وايم كه باز چرته مرغی اونیوه

زه مختورن نه يم شیرینی زما
د اوبنکو پرقی ستوری هم تت کړی خو
توری چشمی په سترگو کړی دی تا

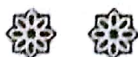

خیل احساسات می په غورخنگ داسی کړی
چی د سرخکو سدل راپورته شی نو
زه د اسمان غارو کښی والوخمه

شیرینی خُہ! رب دی ودانہ لره
ستا پہ کنڱلو ۽ زره نه بدبني
ما د سيند ونو روانی لیدے دي

خُہ که باران پري د سپ لي ورپني
چي د غرمو تاو ترينه رسي وپتے وو
دهاغو اونو پانپي شني نه شولي

خوک هپرو لے شي د ژوند حادثي
هوا چي هسي پانپه هم خوزوي
وہم که جونگره ۽ طوفان يورپه

وانی منہ چھی سرے ی شریف
خو ژوند ہم خان لہ غرقولے نہ شم
ستا نہ خو سترکہ دچا ہم نہ رپی

ستا پہ سر کلی سرہ شر کرہ، خو
بی وچی خنکہ چاتہ لاس واجوم
اوس شوک پہ اوچہ ہم لامبونہ ولہی

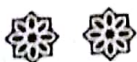

دپر لوے عذاب دے د احساس محرومی
زہ خوشہ ستا لار کنبی ولار نہ و ماہ
تا دموتہ ہارن پہ خہ اووہا

زه د درونو د صحرا تنده يم
ساره چي مي کله په وتوشي نو بيا
خداي شته له شرم نه اوبه اوبه شم

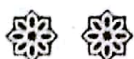
د تعب و نو په فريب تهر و تم
ما چي په لاس کني لوکي اونيوه
نو د بناست رنگونه ټول والوتل

جوړ کړي قيامت د لوپټو الوتل
ستوري را کوز شي د گودر په غاړه
او د اوبو شاخکي اسمان ته رسي

سوچ کڻي شي ورکه جي ورياد شمه زه
ري سو پيه لاس تي وي ته ناسته وي او
چيني هسي بد لوي لوني

که دي په زړه کڻي وي ارمان د ميني
هلته راجه پيه بهر ته بيا چرته جي
د پوخ سرک نه کچه لار بيله ده

د سمندر طوفان مي خان سره وري
ستا تر کسي سترگي را يادي کر مه
پورته دستورو چم ته او خشمه

حُسن دَ مینِ پِه خوند خه پوهېږي
ستا دَ یوی خندا نه زار شیریني
خوري وري دَ کهکشان سلسلي

اوينکي دي اوچي له بنو کره کني
دا دَ احساس چپه به تا ورکه کري
غمي شينده مه دَ صراشو کني

حُان رابر شيره کري دَ زړونو درزاع
دَ محبت اواز خو نه ورکېږي
اوس هم فضا وړي زمونږ سندرې

کابڙهٺ فاپوننه دي زما شيريني
نوي دلدل کيني د ژوند نخه نه کپي
هغه رانکاره کپه چي يو لار را اوځي

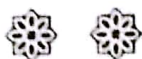

اوبسکي خو کانپو کيني هم لاري کوي
خو چي نري پکيني را تغله ذره
د اوچي دم دے شوک ئي خه اونيبي

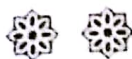

زړه مې يو درز کړي چي دکلي غريب
بکري تک وهي اور اونگوي
په نيمه شپه چرته قيامت رانشي

ٲٲڪ وركول خو وي فطرت د لٲم
خداے شته ٲٲٲي يو ورخ به دي ٲٲٲي به جا
د ٲٲي لورخه فرشته خونه وي

ساه ٲٲٲي د وختا جبر ته راكاري خوك
داسي د زور سيلو را والوزي ٲٲٲي
به بله واروي د ٲٲٲم كورونه

كانٲي د غره له سره اورغروي
ٲٲٲي مخ ٲٲٲه لاندي ٲٲٲي كورونه وراڻ ٲٲٲي
خود طوفان د زره نه تاونه اوٲي

تہ چي د سيند پھ غارہ کور جو روِي
دہس مبارک دي شہ زما شيس يني
خو کہ سلاب راغے تو بيا به خوي

بنگو تہ اوگورہ چي واگي شلوي
دکت پھ لنگہ ي بورقہ پرتہ وي
پہ يوه خپہ گرجي پھ ټول کلي کني

خو بنه دي خپله خو وير پښمه زه
قا د کولال هنر بي لاري نه کري
جوړد يوي ختي نه ټول لوښي دي

ستا توری سترگی خنک لهری کرمه
ما د زم زم په اوبو هم اووینځه
خود لسنی داغ می هغسی دے

زره چاته سپک کرمه شیرینی زما
د راز خیره درته ما کوله
خو ستا د خولی پرغولے هم نشد دے

خوک هم د ژوند په خوبو پوه شي هڅه
نکه د کلي د تپانگي مزدوري
خه د اوړو خه د بونو اوسې

تاچي پري شل کاله خواري کړي وي
دغه تصوير ي کباري بازار کښي
په يوه نيمه روپي واخستو نن

تپوس کوه مه ، دخواني دميني
خو په سيلی کښي باديوه اوخته
او ديو چيک سره ي تار او شلوه

زما په خپل زړه باندي وس نه رسي
خوچي درخمه ستا دچم په اړخ
ته د هوا خپو کښي زنجير اوتپه

تک شي عذاب د اسمانونو په لور
هسي چې هم راته سپوږمي اوخاندني
ستوري مي وريت کړي په چابک درنيا

دا د فېشن جهالت هم اووينه
ا چې الف ته هم کوټک وايي تل
د کتابونو ستال کښي گډخي مدام

خوب ته مي نه پرېږدي دتن زخمو
ژوند د احساس مي تر سحره پوري
دستوماني ويستو سزا را کوي

بي وفايي کڻي دي لهڻج شڪ نشته خو
سياه مڻي اوباسي د الفت سادگي
زر درله جوڙه د اوڀو پوزه ڪري

سمڻي ناه زمونڊ د ڀنار جينگي
که تري چاڀڙه د بوالونه تاو شي
اوخاندي زرد کور ڪري بهر ته ڪري

حُسن په لهر رنگ کڻي قيامت جوڙوي
زلفي جي واروي له فغاهه په شا
دومره رنڀا شي جي نظر اوسوزي

اوس ۾ ڏسڻي ڪورنہ ناوختہ ڪمہ
اووائي رب دي ڪواري مرڪه ڪري ما
جانہ! ڪي بيا ستانہ ڪيائي نہ ڪوم

تل ۾ تير ياسي د الفت ۾ ڦرڻ
بد دي بلا د تورو سترگو ازار
زه ۾ شينتخه بنجاء اوڀرڻ

وايم ڪي بنڪل دي د تندي ڪوڻي ڪرم
زهره ڪڻي ڪي لهڻ د ميني تاو نه لري
مراوي به ڪه شي د ڪاغذ ڪلونه

رافتہ را یاد ستاد لہجی خوابزہ کبری
اوس چہی دہر چاہیلی فون راشی نو
خدا یگو زما د زبہ درزاء تنزہ شی

شیرینی زبہ دی لاندی باندی نشی
اچہی ہوتی تمانچہ کمرخوی
خداے شتہ ویر پنی لہ ہاگی د پزہ

ستا د خیلوی ارمان می ہم اور رہد
خوساہ چہی اووتہ دکھل د زبہ نہ
نو سرتور سر می خوشبووی اولیدی

بيدے نہ شي د بئاست رنگونه
تہ گوداگے ي د فطرت لاسو کيني
د موسمونو پيه قريبا تہروحي

يوه لحظه جي هم هوا بسندہ شي
د زرونو شور د غوب پردي او شلوي
ما د حنڪل طوفان کيني ماہ کپروہ

د طوفانونو زور پيه شا تمبوي
د محبت يوه نازڪه خندا
له تاتري د ستره هم پورته ده

دلته خو چغی هم گونگی شی په خوله
د اوازونو دا و بچار کله به
د خاموشی په ربه شوک پویوی

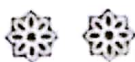

خوند کوی خومره سوز بدل مینه کبی
چی سروی پیغلی می نامه اخلی
اورونه واخلم د چنار اونه شم

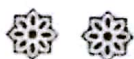

شوک به دی او ورنی د خپلی ویدی
او به خوری سر چی ازمرنه ای ته
هسی غرمبېنی د لومبېر بچیه

خداے شتہ ہیچا تہ ملامتہ نہ یرم
کہ دمہنی بہ تول روان یمہ خو
دُخیل رفتار سلسلہ نہ ماتوم

داسی دُھر ستوری لہون مہ کواہ
پام کواہ کور دی غر غندی اونکپی
اورونہ کرجی دُرنہ جامہ کینی

دُفطرت ناوی خومرہ ظلم دے دا
حان تہ غاورہ شی دُنہر پلوشی
بہ چا رنہا کپی 'خوک بہ اور سوزوی

ستا خود سری خو په ماسر گرځوي
که چنگنږي ته هم کوږډن شوي ته
په ۷ جم محلت کښي به حلوه او وېشم

بشپړازه بېغلي د واده نه ورسټو
خوند داسي واپوي تپوس مه کوه
لکه کټوي کښي چي کبان پاخه شي

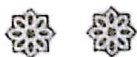

حد ماتول وي هسي ځان درکول
اخر به ماته شي يو ډز به اوکړي
خو به هوا په پوکښي کښي پوکي

دل چالہ ورکپہ دا پچے غبیرہ کنبی
دخاوری خوند زما پہ خولہ کنبی دکلا
زہ ستا دکویری پہ خوبو خد کوم

اوس کہ خدہ و ایم گنہگار بہ شہ
ہسی پہ ما بانندی تہمت لگوی
خیلہ خندا دکل پہ وس کنبی نہ دہ

نولے چھی مار لہ پہ مری غلے شی
دغوب پردہ ہی دا اواز وشلوی
ژوند گوجا کے دے د فطرت لاسو کنبی

زغملے نہ شي د حوانی زورونه
د سمندر دا کم ظرفی اووینه
په یو غور حنگ باندي اسمانه رسي

چی د بی ژبا رایاده شوله
زه ستا د لارو نه واپس راغلمه
بیا می حنکل ته ازمړه او شپه

مسافری دومره اسانی نه دي
چی چکرونو کبني د ژوند راغله نو
سپوږمی ته گوره نیمه پاتی نشوه

په ليرمه شپه ستاد راتگ انتظار
 پروت يم بي وسنه د اسمان د لاندې
 لارې په ما باندې چنې جوړوي

لوتپه مې مه د دلا سوږه فریب
 پروا مې نشته که له تندي مرغه
 داله غلبېل کښې اوبه مه رانیسه

چې معمولي تبه په ما راشي نو
 وښه مې ناسته د پانگ سرته وي
 په سر مې ټوله شپه زورونه کوي

د مومونو قېد کښې ناه راځي عشق
که د بناست جوېن دي تېر شو نو خه
مراوي لانه دي ستا د ياد کلونه

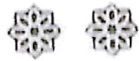

د بناستونو ې بلا واخلمه
چې په دروغه ترېنه لم خفه شم
خوب ورله نه ورځي بيا شپې روڼوي

ما ې تر منځه روغه رانه وسته
زه دواړو دلو خپل دښمن گڼلم
لاړ په پردي سر کښې ې سراوڅورې

يو دردېدلي پښتون ماته وييل
ما د مراني انجام هم اوليدو
حكه ویر پښمه دخپل سپوري نه

خداے شته جي مرگ موهم ورلے نه شي
جي موشيندل سرونه، لار کڻي دحق
د کربلا تاريخه موبيا نوے کپو

راپيتوم د اسمانونو غرور
په سر مي توره او پزانده ده خو
د سر بازي لوي مي پرښي نه دي

ژوند د فریب صحرا کښې نه تېرېږي
زخمي احساس به اخر چرته اوږم
ستا د تصویر سترګه پرنده اوخته

د حبس نه مړه نه شو شیریني زما
تازه هوا به اوس په کومه راځي
هاغه یوه دروازه هم پورې شوه

شیرینه دا هم اورېدلې نه شي
ورته چې وېم زما بریږي خوښه ده
زر شونډې او چې انګننه اوځي

بياي سپو بدمي تندرنیو لي دة جور
پر دة کني نغبتی پلوشی دَ نظر
زما په زرۍ باندي تيارۍ راوي

حان ترينه تل په فاصله ساتمہ
خو بيا چي هم آرام تہ نہ پر بندي ما
زردی وادۍ شي چي تري خلاص شمه زۍ

منہ دَ طبعي کور خالي وي منہ
خه په جرگو باندي صحرا تہ دَ ژوند
باران چي راشي نو طوفان ي اوري

نور د رقيب په خوله باورمنه کوه
چرته په خر باندي هم ناستانه د خو
واني جهاز کني مي سورلي کړي دي

د پېغلتوب مي راپاري نه کړي
بلا موده اوشوه شيريني زما
چي هرو خوله مي په خوله انخي نده

د ناوي توب نخري دي نه مته
مه وينه پلار کړه د تلو خوبونه
اوس خو د شلو بچو مور شولې ته

۱۰۴

ا د طلاق د نوم نه مرگ بساه گنهي
خو ازادي ئي دومره خوښي دي چي
چرگ چي هم بانگ اووايي بام ته رسي

هاغه خوبونه ماناه لهر نه دي لا
لاس چي به تا په سينه كڅودلو
او كوركو چرگو به هاگي شاربلي

نور مې ماتم په بي وسي مه كوه
ستا په بنو چي اوښكي اوښكي شي ژوند
شغله شغله ستوري په ما پرېوي

۱۰۵

کہ یٰ گوا بشونہ دَ نظر لیدے وے
نو مشرانوبہ و پُلے نہاُ وو
جنگ نہاُ یا پُلے نہ کہتے بناہ دے

نہاُ یٰ رائیسی او نہاُ حان را کوی
دَ مدارِی لور دہ شیرینہ زما
پرے راستا کوی پرے را کارِی بیا

چی خیاہ نیوے راتہ اودرینِی لِن
نو دَ بناست سپرِی تلوار اونیسی
خانہ بدوش شی چرتہ کپہ اورِی

درېسې سيند خو چاڼ کولې نه شم
يوه د مينې سندرېزه چپه
اوبو را اوږې وه اوبو يوپه

شيرينې خومره زړه راښکون ووپکښې
تا مې مړه باندي چاره راښکله
او ما د نوي ژوند تصوير ښکلوو

سوچ مې کاو خومره بي رحمه د ژوند
بې بوکۍ مې کړې د سيند په مينه
بيا راله يو لحظه کښې سر ماتوي

رنگ رنگ گلونه می راورپی دوخو
چی ته رانغلی نو شیرینی زما
کانو په ما پوری خندا اوکرله

خه خونددورد مینی جنگ دے کنه
زه چی تری پورته په کوته اوختم
ا د سنگی منجه ته راکوزه شوله

د فح سرخی می په اوبو لاهوشوی
داسی بدل کرم از مینتونود ژوند
که چی سرو سره پاره اوکی

منافقت د ژوند وژلمه خو
نن ځي ماشوم ځي په مخ ښکل کړمه
ما وے که مانه فرېسته جوړه شوه

د چھت پکے بي حده تيز تاوېده
ځي ورله مخي له مرغی وړغله
مانه ئي خپلي بي وسې يادي کړي

ښه ورتا پته ده خو غږ نه کوي
اڦ د کوچوان کا کا تانگه کلي کښي
لهره وړخ شومره حادخي زېږوي

هر يو امكان هي دخيو لاندې دڅو
چې ستا اوږده بانه رابرنه شي په ما
دخپل ايجاد لاره کښي خنډ جوړ شمه

د لولکو مينې هي ژوند خاورې کړو
چې د رنگونو تماشي له تلمه
نو د بناست کلي کښي سپومات کړمه

لوبي کوه لهخې درنه غږ ته کوم
ستا د فرېب فرېب بناست نه لوکې
زه دې د ژوند په حقيقت پوه کړمه

وېم که څوک ماته اوازونه کوي
په نيمه شپه رانه خوبونه تېښتي
بيا به پيريان بوتل کښي نه بندوم

چپ يې دسترگونه راغلي وو خو
چاراته وپل تا يې صفت کړي دے
حکه په خپل تصوير مين شومه زه

دغي چکر خو زمانې اوځورې
ستا د رفتار غمغه نيولې نه شم
خم چرتنه ځان له بله لار گورمه

تہ چي زما پيا شا ولاړه وي نو
زه دخپل حاه نه خوزېدلے نه شوم
ستا بيلتانه مي حكه ملا ماته كړه

ناوي زما مانده خوشحاله خاه شي
كش چي شي تنزه مي درزاه شي دزړه
د بناپېرو وطن كني ژوند تېروم

خپله خپل خان راټولو له نه شي
د اباسين چي به هېرې شي ستا
كه دي رنگونه د اظهار اوليدل

خداے شتہ پہ تا پاندي مینِ به خو
مینہ دُ نور و سره حُکھ کوم
دُ ژوند دِ رامه کبني مې کردار دغه دے

ستا لوپتې حُان کبني را نغبتے یمه
چي دُ سفر په نیت روان شمه نو
دُ هري لاري په سر تا اووینم

زه سرد لاندې راگوزارنه شمه
نن دُ ژوندون دُ کوه قاف لارو کبني
ستا دُ وجود خوشبوی رقص نکوی

خومره کم ظرفه د فطرتا ناوي ده
ته جي په ليو کښي اوبه را کوي
واخله اور تنده مي لايانه شي

وايي دخيل زړه نه مجبوره يمه
که ته مي اورته هم وراچوي نو
دواړه لاسونه به دي زه بنکوم

د سپو نه خان خلاصول گران خوندي
بس يو هډوکه ورته واچوه نو
دوي به پري خپلو کښي جنگونه کوي

د مومونو اعتبار خاوري شو
د امتحان مرحله تيره نه ده
چيني غونزې د کابل مېوه کني

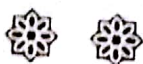

په خپلو وينو ي لاسونه سره وو
يوې ماشومې په سلگو کني وييل
توبه، نکريزي به بيانه غواړمه

زه به دخه اخه نه توبه اوباسم
يوخوا روا کارونه نه کوي خوک
بل خوا حيا راخي شرمېږمه زه

حُان به په اوبسکو کښې را اونغاړمه
د کلاب پانډه په کشتۍ شي زما
بيا د سيند په سر هوار گر حُماه

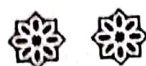
سمندرونه مې خوټکښې زړه کښې
په دې طوفان کښې چرته ورک نه شمه
ته مې يوه اوبسکه ليدلې نه شي

زه چې دخپل پي ژړا او وينم
له خې په حُان پوښ نه شمه پاسمه زر
حُان د مور غښې له وراورسم

بس خو ایمان دی خداے نصیب کړي زما
زه نه ولي يمه نه پير فقير يم
زما په قبر دي ميلې نه لگي

له شخ دي د مينې په خوند پوه نه کړمه
ستا نماز بينتو ب له سره خلاص نکړي ما
پاسه د مور خواله دي خان رسوه

د لوږې تندي نه به مې شي اخر
له غې سپين بزيري مزدور ماته ويل
د لوږو گټې ته خو لاس نه نيسي

دا هم دَ حُان سره دھوکه ده یوه
اوبږي. پچي چي مي په خوب اوده شي
لاړي مي تېري شي زه ساه واخلمه

وايي زه خپل پالنگ ته حان رسوم
نوره بچي ايسارېدله نه شم
ستاسو کتونو کني کتمل شوي دي

زه له دروغونه نفرت کومه
خو له وطنه چرته او تېستمه
خلق مي وژني که رېستيا وایمه

راته د کور لاره هم یاده نه ده
تاچی ورونه د زندان لری کپل
اوس به د زړه دردونه چرتنه اوږم

خه که د شپې د بلا خوله وازه ده
خو زما لاری له راتللی نه شي
زه ستا دسترگوپه رنیا پېم ځم

دلته په یو حال کښې هم خبر نشته د
شوکی چې له غاره د نفرت را اوځي
د محبت توره یې سر غوڅوي

راباندي پوءِ ده حڪه مخ واروي
كه خيل غمونه ي پيرزو كهل په ما
مريه له ويري خوشحالي ته شمه

تاته گناه نشته شيريني زما
كه ازبستونونه په شاشوي د ژوند
چا په توده زمكه قدم ايخي دے

يو اکائي ده ټول د مينې جهان
اوبده باننه چي اوركي پاسوي
ستوري په نيمه شپه اتن واچوي

سَاه رانده اونه سُي وِير پيمه زه
چي ستا تصوير سره خبري كوم
مانه زما د زره درزاء هره شي

خان چي په ماهسي کون کړه دے تا
انر به خپله لاره واخلمه زه
تر خو به تاته اوازونه كوم

چي د زني خال ته گوټي نيسم
شيرينه ما باندي راسره غوندي شي
وايي زه سپينه يمه توره نه يم

زما تصوير ته په ٿرا کني وائي
د تور و غرونو پناه شوي ئي خو
ستا د راتلو خوبونه اوس هم وينم

لور چي اوده شوله زما غيڙه کني
راسره غم شوما ويئل خان سره
ستا پيغلتوب راته خبري اونگري

کني نو ما به شاه شاه نه وو کري
خود رشتو منج کني راگير داسي يم
خوب هم پخيله خوبه نه وينماه

رب به دې روغه کړې شيريني زما
ستا بيماري که ډېره هم لويه وي
د رب د فضل وړاندي هڅه هم نه ده

د ذهنيته نه ئې خبر يمه بنه
رقيب پېچي ستا په حقله سوچ کوي نو
دا په ډېران اگريستي بلوي

زه به ورځم د حادثو مخي له
که مې د ژوند اوربشه پاتې وي نو
دا تندرسته ما وژلې نه شي

ما ويروي دَ دروغر نو رښتيا
چي په اسمان کښي بجلي پرق او هي
نو طوفاني شپه توره هم درته شي

لهسې نه تور مې په لمن پورې شي
پخو کورونو ته هم سيب او لگي
چي د اوبو وتلو لار بنده شي

کومه ښکلا دي وايه اوسايمه
ستا انگي چي مړاوي مړاوي شي نو
د موسونو نه خراج اخلي

نور دَسپر لو پِه ذکر ناهُ سِر و حُم
وارِہ رنگونہ چي راپول شي پِه حُلے
نو ترينہ ستا يوه ادا جو رِہ شي

حُہ خيلہ لار نيسہ پروا مہ کوه
مانکے چي چي د اوازونوپہ لور
نو سمندر ترينہ کشتي دويوي

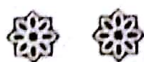
توره او دال به غورخولي وو ما
خو چي مغبيري د حالاتوشپہ نو
چاپبرہ پرق د اورکو اووويم

چې د بدن وړې دې بڼکل کړمه نو
بيا د کلونو بن کښې نه خائېم
ما لوکي خان سره والوزوي

داسې د کلي د چيني په غاړه
چې ستا بناست راله اواز راكوي
زما سندرې به گونگي څنگه شي

په خاموشي باندي ئې مه تېروځه
د قريبونو مرحلې غوڅې كړه
چې زور پرې راشي نو اواز به كوي

خه شوي د کلي او د بنار فاصلي
کشمي پرانستي جينکي را اوخي
او طوفانونه سر راپورته نه کړي

نمائشونه د جلوو مه کوي
زموښ د کلي دا کچه کورونه
دي طوفانونوته د پينگي نه دي

خوک تر پنه سترگي پرانستله نه شي
زموښه چم ته د سندرو په ډاډ
هوا راوړي د لوپو سپلونه

تہ چي ريسوت باندی چہتل بدلوئ
شیں یئی دی سوچ کئی راکہر شہ زہ
دا سلسلی دی رانہ ورکہ تہ کپی

اوس می تصویر ہم پترند لے تہ شم
پردو درشلو می نظر یورپو
زہ دخیل کورپہ دروازہ تہ وحم

ا د باران شپہ دی جو پھرہ کپہ
کچہ کوتہ چي شخبدلہ پہ تا
او تا زما د کور زخیر شرنگوؤ

په کور کښې اک یوازې ناستمه زه
د کتاب پانې اړوم په منه
اوس مې په سترگو شوک لاسونه نه زږدي

او وای ستا خبرې نه ختمېږي
مور به زما میراته پاتې کړي ما
خه چې کونتر و ته داني واچوم

بي شکه ته یې زما ولسم کښه
خوزه په لږجا هم باور نه کوم
ما د کښې لاس کښې گومنه لیدي ده

ما پيه مري دَ غوا چاره رابنكله
خوچي مي ستا اوبنكو ته پام اوکرونو
خداي شته زمانه کليمه هبره شوه

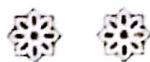

زه به د دريو پوري هندسي شمارمه
ته که د خيل مدارنه اوننه وقي
د خيل خاوند سربه دي غوڅ اوويني

وايم چي شل دزه دي زه اولم
توره چي لاس کني د د بنمن ورکوي
بيا تري د سر خپرونه غواړي ثمله

قاتله تہ کہ ما وژل غواړې نو
بښه په اخلاص راسره مينه اوکړه
زه په گواښونو درکو نه مرمه

زه په الوتې لولکې پسې تلم
لا رانيوه مې چې ازاده مې کړه
ما د مرغی خوله کښې ملخه اولیده

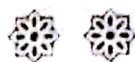
اوس مې دا خور وجود راټول شکره کړم
چې مخامخ پکښې ولاړه وي ته
نن مې هم هاغه اینه ماته کړه

ذري ذري شي د بنڪاري ٿيو پڪه
ساڪاڻي اوڻي له تنکو پيغلو نه
ته ڇي د زانو په سيل ڌري کوي

خدا ۽ شهنشاهي خان به په خامار اوچيچم
خوڪه مي ياد وي د بنائست مس مني
ستا په کشتو کني به گلاب نه ٿي دمه

هرخه ڇي کني غولدن ته نه ڄم
دخپاي مور يوي خندانه به زه
دغسي سل شل بي. ايڇ. ڇي زار کپمه

دا ماد شاه هم معمولی خون نه ده
پیغای پی ماسه تصویر ویستلو
گوره زما کیره کبی ریل ختم شو

کام ترینه خنکه په خفکان واپوم
لکه دیت می خان ته کاک اودروی
یوه لحظه کبی دپرو قیصه ده

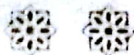

شیرینی تا پی ورته کل لپه کپو
سیند خونپه شولو په واک کبی نه ده
د کبی سره خوله ماشومان دوی

شنگه راغله یمه ستا کلي ته
شیرینی ههخ رانه تیوس مه کوه
ما د خیل زره دیاسه خپی ایخی ری

سرچی می غوش کری نوشیرینه زما
وایی زه دا د وینو کربنه گورم
چی د دریاب اوبه ئی چرته اورپی

وه لبونئی له کوره مه راووه
چاپیره کلي کبی سیلی الوزی
په تابه لاره کبی لمن وارپی

چی ستومانی لزه ویستل اوغوارپی
هوا ئی پانپی پانپی خور کری وجود
د کل خدا هم حادشه ده د ژوند

شیرینی اوس اووایه شه اوکومه
ما د خیل زره دغل نه ربه پر بکره
خوماته بیا هم اوازونه کوی

پر بن ده بی دغسی دی خلق رقی
درته به گفت قدری چاکر نه وو
خوستایه خوله کنی هرو ربه نشه

اوس مې تنکې غوښتنې وس کښې نه دي
که تا پرې سترگې راويستلې وي نو
واړه به دومره په سر نه ووختي

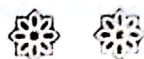

دا سادگي ئې نشي تور په لمن
گوره چې تېز باران کښې ښکلې جينې
د لويې د لاندي خان پټوي

پلار دې زما بابا ته، ښه کړي دي
که ته زما په خوله باور نه کوي
ورشه د مور نه دي پوښتنه اوکړه

خبره وړاندې نه پرېکړې بڼه ده
داسې چې یوسو کښې اوبه بوځي نو
هسې نه ورستو ترې لاندې جوړه شي

تویونه بڼه نه وي نادانې جینې
که لاس او خپه دې لږه هم شي خطا
بیا به د سترگو لگېدو نه اوځي

د کلي دا دستور چې خوښ نه شولو
بغلې کتوي په نغري پرېږدي او
د کاوڼې کره تنور لمبه کړي

آپي انگن کني به چرقاو کوو تا
او زه به تاسو ڪره درغلمه
نو ڄومره ختي به تري جوڙي شولي

په زره کني خان سره ڪرم ريمه
دي کني به خاوري سترگي ورشي زما
پالنگ چي ٻوله شيه چغار کوي ستا

خاوري ڄوڪ پوءِ شي به خوندونوڏروند
زمونن وطن کني چي سپرلي راڻي نو
لوڙه دميني به اوگو سوره شي

دَ سِيخكو غوندي ژوندون دے زما
توره تياره کني پلوشي وشمه
دَ کلبدنو لاس کني اور واخلمه

نن يو سپين بزيدي په ژراکني وييل
لونه مي تني ايسار پني نه اوس
بيا به طوطيان په کور کني نه سامه

خاوري به وده زما قام اوموي
اونه چي هم دلته راپورته کړي سر
زلي يي شانگي په تېرونو وهي

لا خو دي ستره گي غرېدلي نه دي
د ژوند رنده به دي هوار داسې کړي
دا ستغي سپوري به له تاهري شي

د ژوند يوې غرې دي زور اوبه کړو
دا حادثې خوبه راځي او ځي به
او لا خواستا د زني خال تازه دے

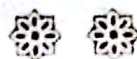
يو د اتيا کالو سپين بديري بودا
گوري په دش باندې بر بندر فلمونه
اوناست دے لاسو کښې تسبي اروي

اوس چي د سيند په غاړه ناستايمه زه
او د اويو چي راتاؤ شي له ما
وايم که ستا د زړه درزء مپزه شوه

سترگي چي مانه اړولي دي تا
زه د ساحل طرفته زور کومه
خود درياب چي مي خان سره وړي

نن خو مي ټول بدن دردونه کوي
شيريني غبره کني مي ملک اونيسه
که ستومانئ مي د وجود اووتي

تہ کل فروشہ ، زہ مین د کلو
ستا او زما نظر کنبی دہر فرق دے
تہ بہ شیلی زہ بہ شیلی ہسی تم

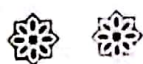

اووایی دا فضول خرچی نہ منم
ہاغہ مہرمن مانہ خفہ دہ بہ دی
ہفتہ کنبی دواہ ورچی یا پچی خورم زہ

سادہ جینی ہسی خان ولج خوری
ہغوی د شعی وجود خہ اوزغی
خوکچی بہ کلی کنبی سکارہ پتوی

پيغلي زلمي دٻار دٻارڪ په خوله کښي
خومره دخپل مقام نه لاندې راځي
چي د موټر توري شيشي خپروي

لصحنه د ژوندون غوښتي انه پيښنو
خداي شته چي سل کاله په درستو لارو
موبن چي يوه کښته کهږي وړاندې کړه

دا بي حسي به مانه ساه اوباسي
د ژوند احساس پکښي غورځنگ نه کوي
ستا د خواني تصويږ په خوب او ده دے

رو رو می تانه اعتبار پاسیده
ستا محبت هم اخباری بیان شو
د پروف خامی پکنی بلا دبری دی

د ژوند په داسی مرحله کښی یمه
هر یو ماشوم چی راته اوغاندی نو
زما پری مینه د چو ماته شی

چی یو طوطی می بند یوان اولیدو
ویدل می گسرجور په پنجره کښی شومه
رب دی وزری د چا نه پر بکوی

چي پيه اسمان گوري وريجي راشي
ماته دهاغي چم قيصه ياده كري
چي اوسيدونكي ئي سلاب اوپري دو

خداي شته دگور مي دروازه نشته دے
خوزه راکس پيه دي فريب کني مه
چي هوا کاني ماته ور ڊبوي

زړه مي درزبني چي ئي اونه وينم
د سميته اود نعمان مينه مي
په خيل حسان باندي هم ماته نه شي

په خیال او باسه ستومانې شیرینې
خه بی حجابیه دې دنس پلوشې
ستا تصویرونه په دیوال جوړوي

درنی ورنگی په اسمان شوی خوری
اوس د خنک نه په تلوار راوځ
دلته د تندر غور زېدو ویره ده

اے د رنگینې لوپې مېرمنې
ته چې اودکې او سیلې والوزي
وېم که هندو رانه کشمیر یورپو

دُ گو درونه دَ بناست بلبله
چي دُ اوبو خاڻڪي را اولي په ما
نو چار چا پير په کلي اور پوري شي

ته که سوره شوي د هوا په اوکته
خو د اثر نه مي وتلي نه شي
زما دُ اس رفتار به تالاندي کړي

زه چي سرتور سر جينگي اووينم
په زړه کبني حان سره کم رېبمه
د وخت طوفان به مونږه چرته اوږي

مالہ زما د سوال جواب راکرہ تہ
مہرمنی نیت کہ دی صفا وی د پیر
بیا یہ وینتو وی حضاب نگوی

تاچی زما یہ لاس دستخط کرے وو
داسی شو وراں نکہ دریا ب د کلی
کچہ کورونہ یہ ابو لاهو کری

خان می یہ اور پوری نیولے دے بس
کہ زما سوی مخ تہ پام نہ کوی
ما سرہ ہنچے نشتہ ثبوت دمینی

ميوڻي ڏڙي مازينگر ڪرمت ڏي
 نا ڇي سڀني پوري راجهت ڪرمت ڏي
 پوءِ لفظ ڪرمت ٿوله ٿيه ٿيه ٿيه

غم زما ڏيڙا ڏسي ڇوڙي ڏيڙا ڏي
 وڃي ڇي ڇان باندي ڇواري ڪرمت ڏي
 ڇو ڏي ڇندا هنر ڇي ڏي ڏي ڏي ڏي

دغه احساس به به ڇي اوڙي ما
 پيڻي ڇي ڇي هم تندي ڪروي
 وڃي ڪه ماڻه سلامت ڪوي

اوس که زه مرماه خو خوابزه به و بشم
يوې کمزوري د انار اوڅي نن
يو زور اور طوفان په شا تمبوو

نن مې جور بله خور کشي او کړله
ستا لويې نه چې مفلر جور شولو
زما شمله توره هم هسکه شوله

دغه علت به تر بنده څنگه اوڅي
د بېدارۍ نغمه چې وايسه زه
زما د قام زلمي په خوب اوډه شي

دَ کَانُو بِنَار دے گورِ پامِ بے کوی
بیا بے خیلِ حَان راتو لو لے نہ شَم
سَتَا دَ سَنگَارِ آسِنہ ماتہ نہ شِی

دا خیلِ بِنکَارِیِ فطرتِ بے ما رو بوی
چرتہ چِی اووینمِ روانِیِ اوبہ
وہم کہ پے زانو پسی مندی و ہم

گوتی بے مرو پری بیا، خوہتے بہ نہ وی
زما رقیبِ دَ اوچی دم دے گورِ
وہ لوکی پے فاصلہ ترِی اوسہ

ژوند د یقا د اندیننو مپوه ده
که د تخلیق شعور بڼې نه لري
نو چرکه و لې په هاگو ناسته وي

د موسمونو جیب او خورې جوړه
د ښار پخه بڼګله چې ته پرېږدي او
د کلي شاره کور ته ترې کډه کوي

نور د کبیل تارونه مه خوروه
زما د ژوند تصویر ترې نه سازېږي
ستا د تهذيب رنگونه ما اوليدل

دَ کانو بشار دے گوری پام بیہ کوی
بیا بیہ خیل خان راتو لو لے نہ شم
ستا د سنکار آئینہ ماتہ نہ شی

دا خیل بنکاری قطرت بہ ما دو بوی
چرتہ چچی اووینم روانی اوبہ
وہم کہ یہ زانو پسی منہی و ہم

کوتی بہ مروپی بیا 'خوہے بہ نہ وی
زما رقیب د اوچی دم دے گوری
وہ لوکی یہ فاصلہ تری اوسہ

ژوند د بقا د اندیننو مېوه ده
که د تخلیق شعور بڼې ته لري
نو چرکه ولې په هاګو ناسته وي

د موسمونو جیب او خورې جوړ
د ښار پنځه بنگله چې ته پرېږدي او
د کلي شاپو کور ته ترې کچه کوي

نور د کبیل تارونه مه خوروه
زما د ژوند تصویر ترې ته سازېږي
ستا د تهذيب رنگونه ما اوليدل

له دي ولسونونه بهر را اوځه
لاکه خبرې ئې زده کړې نه دي
د خارونې مخوکه مه پرېکوه

حې په خټکل کينې په ماشه راغله نو
سپوږمې د اوتو مينې کينې خاپه کړلو
خان ته د چاسترگې را يادې کړمه

خدا ښه زما دغه مطلب خو نه وو
ما چې در ياد کړو دشکونو امېل
په تا نرې نرې خوله راغله

ستا صحت کني مي خيل خان کانہ کپو
لاس کني مي هڻي نشتا شيريني زما
تا له گجري له کوي راورمه زه

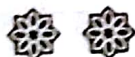

ستا سادگي مي ژروي . لپوني
ته له هغوي نه دخبر طمع کوي
خوک چي مدام کلي کني سپي جنگوي

د انتظار لسي قیامت وي کلي
زه داسي خاشکي خاشکي ويلی شومه
لکه کلاب چي خوک په اور اونيبي

چي ۱ زما دپاره کور پرېځ وو
۱ لپونۍ دومره بي وسه شوه چي
زما کتاب په کبابي خرثوي

د دواړو روغه اوس بلاگرانه ده
لاره د ژوند ترې بيله کړې ده ما
وخت په يوه ځي زه په بله ځمه

نن يو بوډا ته ايسني اوويږل
ستا د غوږونو وينسته هم سپين شو خو
اوس هم د پغلو په خندا تيروي

موبن د صحرا فریب کښې ژوند تېرو
خاوري سمون او خوري کارونه زمونږ
ناست یو مدام له شگو پرې غرو

نه زور منو او نه زیاتے کوو موبن
واوره د امن پاه فریب کښې ورکه
موبنه د باز مښو کي نه پرېکوو

تازه تازه وي د دالان سپوري ته
پازه ئې مراوي کړې د نس پلوشي
پغلي زمونږ د مني پلانته غوندي دي

بنکاره کوم ئی دَ حوانی رنگونه
زه دَ فطرت ناوی دَ لاسه نیسم
او په دولی کنبی ئی دَ خیال کینوم

شیرینی گرحم دَ کلام لارو کنبی
چی ستا دَ ژوند غری را یادې شي نو
دَ گورو اونو بن کنبی اور واغلمه

اومنه سر به دی دَ خپو لاندی کړم
په لږڅې فریب کنبی راگېر پېسه نه
زه دَ مارانو نسل بنه پېژنم

که یو شو ورځی وی برداشتا به کرم
زه دومه لویه سینه هم نه لرم
چی تل به ستا ماشوم له پور وړکوم

زه د گناه بازار ته هم تله وم
خو چی د مور او بڼکی رایادی شوې
توبه می او ویسته واپس راغلمه

لار پکښې نه موی د نهر پلوشې
تازه هوا پکښې بڼې نه لگی
د ژوند په داسې تاخانی کښې اوسو

زما پيه تشو کتو اور لمبهه شوي
خو هاغه دخت کښي د پښتو چرتوي
د تبار درزيان پچي درله ناپ اخلي

د ابادي پکښي درک نه نكي
د سر مخانو اوازونه اورم
په ما پيه داسي خاڼي کښي شپه راغله

اوس زه د کلي پيه ناموس باندي مرم
ما پچي مي لورينکل کړه پيه د وارو مخو
يو د رڼا سلاب کښي ورک شومه زه

د پلوشو سفر دې وړاندې چې خو
د بناستونو د سپوږمۍ انتظار
زما په مخ توري حلقې جوړوي

ستا په یادونو کې مې ژوند خوندي شو
دا د دریاب د سر نقشونه نه دي
چې حادثې به یې د خان سره وپري

شیرینې ستا خوځلوې خونې وې
چې خپلې بډې ورځ ته اوگورمه
نو زما سپوره نمرۍ هم اونخلي

ههڻي پابندي چي په تانه گوي
مخ کښي هډو کي راوتاي دي ستا
ته د خاوند ازاد خيالي يورلي

منم چي ته ما سره مينه کوي
خوزه دي بيا هم خپل لږ نه شم
ستاسو د کور چار دي واري نشته دے

ههڻي ازادي راته حاصلې نه شوې
وضاحتونو کښي مو ژوند تېر شولو
مونږه په يو بل اعتماد نه کوو

پيغلي ويئل خيلو همزولو ته نن
چي د بنگاري دسترگو شمع مره شي
هله په خيل پالنگ کيني خوب او کرمه

ته دکالچي يوه ساده پيغله ي
زه خوشحالينم چي نزدي راضي خو
خه! د بابا پوزه دي مه پرکوه

د بنار مير مني ته خبر ي که نه
ديو مزدور سترے ستومانه وجود
خومره دمه شي چي ستا کوراويني

چي منڊي ترپي مي د ژوند سترپي ڪري
سترگوتو ستا تصوير را ويراندي ڪر مه
زه د وختونو له چڪر نه اوڻم

اوس زه پنجه پيه خان شڪ کومه
ٻول رانه وائي بد عمله ئي ته
مييني زما د جي ڪونه و رانه ڪره

ما دي پيه سر لوي دعوي ڪري وي
خوتا زما د لاسه لاس رانگلو
اوس زه پيه کوم تاخ ڪنبي هاگي واپوم

په شرق دې اولگي رسمونه د بنار
چې د کسې کړکې مې بېرته کړله
ما د هوسۍ کتې کښې مېلو اولیده

خومره بسياره د د درياب د مينې
وېم که ما تخت د سلیمان قبضه کړو
پېغلي چې تا ماله تپانې راکړله

د يوې پېغلي بې وسې مې وژني
تسده ماتېږي نه زما د نظر
ناوې که ټوله د کالو ډکه شي

ته راته خاندې خوشيرينې زما
د ژوند له خپس نه مې باور پاسوي
ستا په کښو کښې چې کلاب مړاوي شي

د هر سپرلي د موسدونه منگني
موين د نختر د اونوگر کپه وو
ددي سرک غاړې خالي ولې شوي

بوج چې دي لب هم په اوږو پرېوځي
لکه د چرگې اواز نه کوي
ته د تخليق عذاب زغملې نه شي

واورہ راغلی چي ساخنہ لہ ئي تہ
سترگي لہ تانہ حُکہ نہ اوباسم
چي دغہ سترگي دي ويستل غوارپہ

زر دہ چي شاري شي ججري د کلي
اوس کہ زلمي چرتہ يوحائے اوينم
خپلہ درنہ او د بل سپکہ وائي

سرتوري مہ راحہ زمونن کلي تہ
تا چي پہ کومہ زمکہ خپہ اينچي دہ
هلتہ د خلقونہ جاي اوتني دي

دَمرگِ پِه خوله باندِي دَرُوند زِ پَر دے
هَلتہ چِي ستا سرُہ انگی اوبوشو
دلته دَکانو نہ شغلي اووتِي

دَ بنارِ بي حسہ مرمريني پيغلي
کلہ چِي ستا بدن خوله اونيسي
وہم کہ شوک بُت دَ سومات لاسبوي

يوِي بنارِي راتہ سگوکيني ويئل
تاتہ زمونزہ دَرُوند پتہ نشتہ
لہرہ دَ بنارِ جيني خرابہ نہ وي

د سمندر چيپي شماري دي چا
زما د غم مانه تپوس مه کوه
چرتاه حساب کتاب کني تهر نه وځي

اوخاندي ماته، لپوني اوواځي
حان د ژوندون سختو ته حکه نيسم
د غره لمنه کني چيني را اوځي

د احساساتو ژبه مه کونگوه
د خوشحالو اظهار د حان دپاره
دا گدا کافي ضروري نه کني

حُان مې د ژوند پيښره کښې بتدليدلو
چې د وجدات دروازه بهرته شوله
ما د زرگونو کالو لار سر کپله

څنگه به حق د چارالاندې کومه
ما د رېل کاري د پايو منډه کښې
د يو مزدور د سر ټوټې اوليدې

جوړې زما ضمير په حق اورسېد
گوره چاپېره اذانونه کښې
خو د خپل خاڼې نه هډو برق نه وهم

خوئی له ئی نه راوړمه وېزم کوی
تا پچی د سود په مال خیرات کړدے
په ما حرام شه، د خنزیر غوښه شه

لصی بی حایه اندینو او خوړی
گنی نو ستانه گیس چا پد شین نی
قلا هم تا وده او رنیا هم شته دے

تبه که ستا سر ته ختلی نه دے
پر بنده د مینې په جواب کینی به تا
د خیل کا کا زوے ته کنخل نه کول

اُف خه ټپه ټپه شپه شپه داي
د هايگو نو ټي جواب نشته ده
خوک دې اظهار غوندي غزل اولکي

لهره موقع د لوبو ټوقونه وي
کارچي وران اوکړي نو نڅري مه کوه
لهي نه تاله په مري غله شم

زما ناموس له هرڅه مخکې ده خو
خپل قامت پروا دې هم اوسکړه
دا ټي په کم فرم کښي تصوير ځايوي

ما درته خپل خون درېڅنبلې دے خو
دومره را اووايه شيرينې زما
ته مې د ژوند جواز په خه رد کوي

خه لېونټاري خپله لاره نيسه
ته ورته مخکې ورستو کېږي خله
سپي به په تا پسې زځي اوشلوي

چاپېره کورم او قدم اخلمه
زه د ناموس ساتلو غم کېږي مدام
تل د بنکاري دسترگو لار خارماه

ستا شخصیت د او بو جگ د منه
خه که دخیل فاوند ناموس نه شوې
بیا اخر بنجه خان ته وای په خه

ا چي له ورايه به ی زه اوليدم
او ناگرهانه به ی خوله گونگه شوه
اوس د طوطی په شان خبری کوي

ویم که شوک ما باندې کورې وروي
د پستو بنجې چي اووینمه
د دگره کي د پاسه خپې وروي

منم زما د سوي مخ شيريني
بيني په تا باندي اشر نشته خو
هل دي په لاس کيني پاني پاني شولو

يو پنجابي راته پغور کوو چي
ا پيننه پغله مدام ما سره
د سيکس موضوع باندي خبري کوي

پغلي چي نن ستا د رشل مخي ته
ماتي ژرندي دي د بکسونو پر تي
چا جوړ د خپله کوره غلا کړي ده

د کائنات د زړه درزاه يمه خو
چې ستا دسترگو رنایي ته شي
وايم که غار کني د تير و بندي يم

گو تي چې شمارمه په سوچ کني ورک يم
شيريني ماته لپونه مه وايه
دا خو زه ستا بي وفايي يادوم

ستا د فرېب له ژوند نه مرگ بشه گنم
د سمندر چپو ته خان سپارمه
خو د کاغذ کشتي کني نه کپنمه

دَهاڻِڪو ناوِي خبِره واورة
اوڻڪه زما دَبدن ٿوله وينه
تخو زما قام ته اورڪي پرڦوه

شِيرِ يني ربا دي په امان کني لره
ستا به دا اوبسکي له بنو اوچي شي
خوزه به خاڻڪي خاڻڪي وي لي شمه

دَ موضوعاتو لهڻي ڪم نشته خو
ستا دَ بناست لمن چي نه پر پر دمه
په ژوند دَ ميني حکومت غوارمه

دَهر مانجھ نہ پس دعا غواڙي دا
مات ڀي ڪڙي ربه دَ دينهن لاسونه
زما جانان ته ڇي تاوان رسوي

واوره دَ خور او لور ناموس سامه
بيا داسي ما ياندي راپيٽه نه شي
گني نهنه ڪني به دي سر پورته ڪرم

دَ بنار او بو درنه لشه او وڀسته
شور ڇي شي ساز، په سورپه ننوڻي
تاخو دَ سر دپاسه سر نه منته

اوس مي ٻه سترگو باندي بنه نه لکي
ستا خانگيدلے پرتو غاين خاور ۽ شاه
د مڻ سرخي دي ٻه اوبو يور ٻي

ته جي ٻي ٻي خبري کوي
زما جانان زما نياز بين چيه
وڃ جي ٻه دوارو مخو نڪل ڪر مه تا

اوس رات ۽ خيل زخونه بناي ٿله
جي ٻه يو هائے کني گڏوڏ جو رشي نو
بيا پکني لهر شوک ٻه غونڊر سکو لکي

اوس به سنکار له دحان چرتہ درومی
تاچی پہ کافی زما مے ویشتلو
نو اینہ دی دکور ماتہ کپلہ

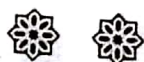

پوزہ دی پری مہ شہ دقام، لونہی
داتہ دکلی پہ دی شاپہ، لارہ
اووایہ لہر مازیگر چرتہ زغلی

د ژوند دہری کشالی سمون وی
لن بہ دی ماتہ انتظار کپے وے
دومرہ دکوے توپ ضرورت خونہ وو

اسمان ته رسم په غورخنگ د ميني
خان راته خدايگو شاه زاده بنکاره شي
ما چي شيرينه په پنډوس اولي

دغه شعور ورله ورکې دے چا
بنکاري چي کوته په کوترې کېږدي نو
په شي له اونونه مارغان والوچي

ماد تاوان سوداخونه ده کړي
ورک چي د زلفو په خنگل کېږي شمه
د بناستونو خزانې اوموم

دَ بِنَاؤُتُونُوخُوبُ كِه لِهْم اُووِينِم
دَ اَزغُو تَرخِي اُوْبِه اُوْحِكْمِه
لِهچ دَ حُوَانِي پِه خُوْبُو پُوئِنِه شُومِه

دَ مَوْرُولِي جَذِبِه دِي سَتَايْمِه زَه
تِه چِي پَرْدِي مَاشُومَانِ هِم اُووِينِي
سَتَالِه سِينُونِه دَ پِيُو دَارِي اُوچِي

دَ كُور كَارُونِه دَرْتِه پِنْدِ پَرَاتِه دِي
غَرِيْبِه پِيْغَلِه يُي سَنكَار مَه كُوه
سَتَا پِه قَسْمَتِ كِنِي شَاه زَادِه نَشْتِه دَ

خه ناروا پېغله ده ماته وايي
ستا په سينه به لگوم منگولي
خو داسې کلک رانه مروندمه نيسه

زېږېدې زېږېدې، سلگي سلگي شيريني
ما د پيشو پنجو کښې خوب ليدلو
چې شرمخانو راته خولي وازې کړې

ستا د رښتيا خبر و تاب ته لرم
نور درله مخې له درتلي نه شمه
زه به د کوم کوم سوال جواب درکوم

اوچ تار به ستاپه بدن پاتي نه کړي
خومره ويرې پې په خان خورم خودې نه
يو خو شېبې کپته شېبې دي بهر

مينه رينبيا د بدن وينه اوڅکي
لا ستاد کور مخي ته ناست نه و مه
زړه مي ستومان خپي مي مېرې مېرې شوي

خه ليشتيکې مخي دي ورک شه زغله
ا د چينار چينار قامت مېرمنه
تا په کشوکيني او نژانده نکري

زهٔ تقدس دَمِينِي نَهٔ ردِ کوم
خوما چي چا باندِي باور کپے دے
هغه مي سترگو نه رانجهٔ اوپري دي

بُتَا دَ رنگونو زمانهٔ دے پکار
زهٔ په ستاينهٔ دَ کلي حهٔ اوکرمه
چي خوشبوياني رانه لار بدلوي

تورو چو راکبني لشي پرينجي دي
اوس چي اوږدهٔ بانهأ رابرندي شي په ما
زما بدن باندِي وينتهٔ اودروي

خاندی خوایزه خوازه را کوری مدام
دوه قاتلانی دی راچی راپسی
حان له دچاپه توره سرغوش کومه

د سترگو تور دی د غزل مطلع کرم
داسی راپول راپول تقسیم شومه زه
لکه د کافی په منج نیم شومه زه

د آرام سپوری می حلواق تپروی
چیره که اونه د صحره گوره ده
د ژوند په لاسو کبې د مرگ توره ده

اوسا هاغه گور سپور د شال چرتہ دے
چی ستا یہ مخی، زما یہ زرہ مہشتہ وو
اووایہ ستا د زنی خال چرتہ دے

ددی ماحول جادو کینی گہرہ نہ شہی
چی دہوا رفتار کمپنی دلی
رو رو چپی د سمندر تہزی شہی

راشہ یہ ساه ساه کینی ہی ستا میندہ
ستا کہ باور نہ وی زما یہ ژبہ
زما د زرہ درزاد تہ غوب او نیسہ

اوس د سکنی ما بنام تصویر جو پوم
چی ستا حوائی تہ در نزدی غوندی شوا
زہ د لمبی د سر لوکے غوندی شوم

ستاد بنا ستا خامار چیلے دے جور
کئی کہ زهری پہ تن کئی نہ وی
د اباسین پہ خولہ کئی کنگ وی دے

سیلی چی کلی کئی را والوتله
چرگو وزرو کئی راتول کپہ بی
ژوند د نسلونو د بقا نامہ دہ

خفه په خپله تنه ای نه یمه
خو ساه مې اوځي چې د کور او نه کښې
زه د مرغی څخه یوازې وینم

د اورینتېل بلاک په اوږد لان کښې
زه چې په هرې زاویې گورمه
د قاتلانو سترگو شیش کښې یمه

د غم چې د سړي مخ وړانوي
د یوې مور ژړا لیدلې ده ما
اوس د مرغانو څخه نه رانیسم

زما 'اواز به دي زرهه ٻٽي اوچوي
ما په شو کيس کني اځودله نه شي
خه ويکوريشن پيس خونئمه زه

سم راته بنکاري د پښتون ټپي دي
اول دي ماته رابره کړي او
روستو بيا راشي تا په شا ټپوي

زما د مرگ نه سترگه نه رڼي خو
چي حادثي لاره کني او وينه
نو د جهاز نه په چترى دانگمه

لکيا وي ٻوله ورڻُ ڪارونڊه ڪوي
خو دَ جُذبو ٻه ٽيه نه پوهينِي
ما دَ رويوتَ سره وادهُ ڪرے دے

زما ڪتاب ٻي جينڪي اولوي
اوواڻِي دا زلي به چرتاه وينو
دهُ خو زمونڙه نه ٻڙي ويستي دي

لورڙه دَ مينِي ٻه مري غلي شوه
ماتھ ٿِي سپوره ڊوڊي ڪنودله
بغلي پڇيله ٻراڻِي اوخوري

شیرینی مه خه دغوبل فچی له
بچی له منگه ترینه خان اوباسه
چی تماشگیر د تخنچی منجه نه اولی

د ژوند پایه خه ناروا تیزه ده
دا هم زما دوه تصویرونه دی خو
دوارو کبچی هغه مناسبت نشته ده

رانه به ساه دپره په سخته اوچی
وژنه چی مانو د نیاست مبرمنی
بیا دکلونو والی مه راکوه

په شرق دي گټه او تاوان اولگي
د کله وږمې چې پکښې اور اخلي
داسې وطن دي په سېلاب لاهوشي

زما سينه کښې ئې خپل سر پټ کړلو
زړه ته مې نوره هم راجخته شوله
وييل ئې مه خه ما پيريان ويروي

دلته دهر چاپه تندي گونجې دي
ژوند ته هډن چې د خندا وړېځي
زه د کاغذ کونډه هم ښه گڼم

ا کہ ہمام دے کہ سعود، اسامہ
کہ فائقہ کہ ثوبیہ کہ سعد
تول می دمیٰ د آسمان ستوری دی

د لوئے قدرت مالکہ ما او بختیہ
کہ ارادہ می نہ وہ جرم خو دے
د خپلی مور غابن شہید کرے دے ما

رانہ غزوة د بدر ہیرہ نہ دہ
کہ اخیری سا کافی ہم اخلماہ
زہ بہ د خدائے لار کبھی جہاد کومہ

زہ خیرہ پرخ نہ ایم خوشخہ اوکریمہ
ستاپہ لاسونو کنبی چینی اونشی
پہ خیلہ مور ہم گوزارونہ کوی

چہر لوئے کراؤ غواریو والے دسوح
خبر کہ می بیخہ پہ مزاج نہ رسی
زہ خو لا مور ہم پشندلے نہ ایم

زہ دخیل قام دانشوران پشتم
زما پہ سوال بہ غلی پاتی شی ہول
اود سگریتہ نہ بہ لوکی پورنہ کری

۱۹۴

درتہ چي گورم د خالونو پيه داج
د اوښکو زهر چي مري پر سوي
اسمان د ستورو ادبره خونه ده

کم اصلي بنجي نه دي اوساته رب
خدائے شته که مړه ئي کړي خونه سمېږي
د سپي لکي به د چا پلاد نېغه کړي

ما چاله سترگي توري کړي نه دي
پېغلي زما پيه لمن داغ لکوي
رانجه چي پوري کړي نو ژاري خله

پېغلې وييل لارمه ډوبه شومه
زړه په چا سېزي د موټر مالکان
بيا به زه لفتې د چانه نه غوارمه

دا حتی بڼه د غاړې غور شي زما
سنگسار سنگسار مې شي احساس د وجود
زه چې ماشومې لور له پېرې ورکړمه

ماتم ماتم شوه د ساحل سندره
زما جونگره جور سېزي ده چا
ما د درياب په سر ايرې اوليدي

رانه خوبونه تبتولي دي تا
داخه پيريان درباندي ناست دي اخر
په نيمه شه جي ستانه چغي اوچي

حڪه زه ستا په خوله باورنه كوم
كه تاته ياد شي نازيني پيغلي
تا به ميركاتو كيني تهگي كوله

بي حايه ويري مو خواني خاوري كره
سرتنه رسيني نه كارونه د ژوند
بيغلي راحه جي دواړه مينه او كرو

منم خوږې اوبه دې ښځ سپوري دې
خو دې پړاوته د راتلونو وړاندې
دېرې د خپله خانه اور وپسته

تاچې زما تصوير په مخ بڼکل کړلو
ويښې چې ټول بدن کېنې جوش او هڅه
سمندرونه چې د خيال سپوري شو

په شوکیر و باندې ستومانډو اوس
پکاه مو ټوله شپه خبرې اوکړې
خو پټه مو اوساتل د زړه حالونه

ستا په لمنه باندي داغ نشته دے
دا خو سپوږمى خپله خو ايني تاسره
يو خو ساعتہ امانت ايښي ده

د گوگرد پرېشر دي سپوا دے بلا
ساده جيني اور ورته مه تنزوه
په جم کا وند کني چرتہ بم او نچوي

زه بي وسى باندي يقين نه لرم
د خپو د لاندي به ئي زمکه خو وي
که د غريب په سر اسمان نشته دے

پنڱلو سيند و نوتہ منگي مه اوري
خوک ساه لرونکي ئي ڊوب ڪري دي جوڙ
دا جي اوبه بور بور ڪي جوڙي

جي پرسيدلے مخ زما اوویني
نو په خندا اووئي ژاري خله
راخه جي زه درله ژبي ماته ڪم

د بد نصيبو په دي وران کلي کني
مرغان جي جالي جوڙي شيريني
د طوفانونو علامي بنڪاره شي

دَهرِ يو ڪل دَزرهٺ سندرہ ڀمہ
دَخيل احساس ڀہ درتہ خہ وڀمہ
ستاد ساڪانو دَ وڀمونامہ دہ

ڇي منڊري تڙي هنڪامي جوڙي شي
خوڪ بي گناه پڪڻي ڀہ سر اولگي
لارو ڪوڏو ڪڻي ڊنڀي مہ ڪوہ

تورو شپيلو نہ ڇي لوگي پورہ شي
وڀمہ ڪہ ورخ مِ دَ وادہ دہ گڻي
نما ياران ما ڀہ پالنگ خبروي

جوړ په دې کلي کني سري نشته د
چي د چا خه زړه غواړي هاغه کوي
چرکه يانگ او وائي چرگ ها واچوي

زما سندرې خوندي کړي دي چا
هان نه بلا په فاصله پروت يم
رانه نژدې نه شي ميراته به شي

زه په خپل هان کني راټولېن مانه
نن دې جوړ خوب د پېغلتيوب اولیده
ستا په بدن کني سا جامې تنگې شوې

د حاسدانو په زړه او بلوه
گوروبه، هرڅه چې وي، غم مه کوه
او خاندۀ کلکه راتر غاړه وځه

دا د قیامت ورځه چې هم نه ده نو
چا جوړې زمکې ته خبرې کړې دي
گنې تو میاندي خپلې چې ولې خوري

ستا د پینن پېو شرنګ چې واوړمه نو
په نیمه شپه دکټه نه پاسمه زه
او د چینی غاړې له خان رسوم

دې کښې زه یو منطق لهم نه مننه
اومنه دابه زما وهم وي خو
زه هندواني سره شوملي نه حکمه

د سامري نسل اوسپنې دې
که ئې په خپلو سترگو هم اووينې
د شخړې اواز پسې به غوږ نه اوږې

دنګې خوانې دې د اسمان څوکه کړم
چې ابوالهول ته مخامخ شومه زه
نو ستا عظمت راته راوړاندې شولو

حُسن په پانو کښې رانگارمه نه
ستا تصويرونه په کلدان کښې بڼه
خه لېونۍ زه په البم خه کوم

دا خوب به نه وينې چې بنکېل به شمه
له خانگې خانگې چې مې الوخوي
يوه مرغۍ يم پوره سپل به شمه

زنخېر موکے، موکې زنخېر اوخوره
تعبير مې خوب، خوب مې تعبیر اوخوره
نن دې ویتو رانه تصوير اوخوره

راخه که سخی گنی په مخه دی بنه
دومره می زور په زړه کښې پاتی نه ده
پچی اوس په زه تاته جوړی نیسمه

په خط کښې لیکي جوړی هره دی کرم
بلا زورکے یم د مینې تې
راشاه زما دواړه وځکی اووتل

ته په خوراک کښې ولې خیال نه کوی
لاخو د شپږ میاشتی هم نه دی شوی
ساده واده جوړه په تاتکه شوه

ستا په جولي کښې په خواږه دراولم
دا ستا خوایي که د صحرا تنده شي
نوزه به اونه د کجوري شمه

خه که يو خک کړو د ژوندون حادو
زمونږه زمکې، اسمانونه بيل دي
تاسو خبرات غواړي مونږ مينې ويشو

راسره دومره مينه هم مه کوه
شوک چې له کوره په سفر اوچي نو
بيا په مړه کېده خوراک نه کوي

شیرینی دهر زریه واپس راشمه
داسی بنو کنبی اونیکی مه خلوه
داسمان ستوری درنه غلا اونگری

مینه تر منجه فاصلی ورکوی
چی د پسر لو په جم کنبی ساه واخلمه
ستا دیدن ویدی می خان سره وری

کتابه په هر حال کنبی لم ستا برخه ده
تول عظمتونه داسمان لاندی کری
چی ستا رابرنه بانیه وسله غوروی

مینه دَرُوند هره تیاره تمبوی
ستا دَ نظر مسکی مسکی پلوشی
ماتہ پہ لار کنبی اور کی پر قوی

دلته دَ وینو سلاب وپی راشی
ددی وطن ویدمه ویدمه خاوره خو
مدام کلونہ دَ جامبیل تہو کوی

تہ دَ کلاب دَ کل بناست ستایہ خو
ستا اشکی جی پرخہ پرخہ شی نو
داریہ سپری درتہ پخو پر پوئی

ستا اواره زلفي ڀڄي ٽڪ ورڪري نو
ڍڪ شي له زهرو نه وجود دکھوا
بيا ڀڄي ڇوڪ ساه اخلي نوسا ٿري اوڻي

ڊپر سر ڀسنده ڄنگيالي خلق دي
اوس که له تندي مرمه مردي شمه
خوزه ددي کلي اوبه نه څڪمه

زه بي گناه چا سره چيرنه کوم
تاکه لکي بیره کري نه وه
نو داگريوان به دي شلبد له نه وه

ستا دَ بدن خوله دي اوبهپني
خه که اسمان درباندي اور وروي
خو - نخ پور به رانه پوري نگرې

راپورته کبزه چې انگن ته اوخو
راخه باران د پشکال ورپني
که موگرمکې د بدن ماتي شي

ته خفه کبزه ماه شيريني زما
که دا ژوري په ما خولي نکوي
د بدن وينه به صفا شي زما

دَ دَومرہ پِ بَغلُو دَ زِپَہ سَریمہ زُہ
کہ دَ یوِی نامہ مِ ہِم واخستہ
ستا دَ تصویر نہ بہ لبِی پورۂ شِی

چاسرہ وخت کوم دے چِ مونز اووینی
تولہ دنیا دُخان پہ غم اختہ دہ
راخہ بلبلی راتر غارۂ ووخہ

دَ اسمان ستوری راتہ غوبز کبھی وائی
پہ خیلو سترگو کبھی مِ خال دے حکہ
زما پہ سینہ لمن داغ لگوی

ما دومره بنکلی جینی نه وه لیدی
زه هم انسانیم اخر زره لومه
خطای نه وه که خطاشومه زه

د محبت بلا چلونه راخی
خو د پستون کور کښې پدایمه زه
د پخلو ژوند بربادوله نه شم

مینه مو نه پرېدی د شپې تیاره کښې
که د اوبو په لاسه کښېم ناستیو خو
راپسې ستوری او سپوږمې رازغلي

تا که ستنی کړې پلوشې د نظر
زړه به زرغون نه کړې د ژوند فصلو
بیا به په دې لاله باران اونه شي

ارمان په غېږ کښې دارمان ورک شولو
مانه د لاس کښو کښې حان ورک شولو
د زړه درز پسي مې لار چرته شم

زما لباس په ما کښې تنگ خو نه دے
ژوند د نولي او د مار جنګ خو نه دے
کېر به تر خو په دې فریب کښې مے

دَ کیتھیں سندرې اور پدلي دي ما
ما دَ غالب شاعري هم لوستي ده
ستا دَ يوي خندا جواب نه لري

دَ ژوند صحرا کښي دَ بنا ستميرمني
تا چي په کومه لار دمه کړي ده
تر پنه رواني دي چيني دَ مينې

دَ ايښي په مخ سرخي چرته دي
چي دا شفق شفق کلونه سپري
دا پري هم ستا دَ انگو سپوري دي

ساده جينی ده وائی مه ویرینه
ستانه خوزه زیاته زره وره یسه
پوهیږي نه چی دا می خه اوویل

د پښتوب مستی دی دوه نه کړي
دا خو بښي چا سره کپ نه اولي
د سمندر اوبوته ټوپ مه وهه

ماتی پسي چی جیب کښي نه لري نو
خان داسی مخکښي مخکښي هم مه کوه
کښي نو لوټ به درله مات کرمه زه

ما پکڻي عڪس دَ لپوتوب اوليده
سوچ کڻي مي ورکه شوه دَرُوندائينه
زه جي بيدار شمه، ما خوب اوليده

حُسن په هر ماحول کڻي خيال ساڻي خپل
جي فرينتو تري لاس نيوع ڪرے دے
ا کھل مالہ دھسپتال نرسہ دہ

سپوڊ مي که تاخيله هاله ماته ڪره
اسمان ته وايه لاري ڊوب جي ڪرپي
ستوري دَسيند تل کڻي هم سترگي وهي

خه ازمېنتونه ې د ژوند رانيسي
گني نوزرې نه ې لمبي پورته شي
مور چې د ې نه خپل ماشوم پرېکوي

ستا د نظر مستي لاهونه کړي، ما
زره کني ې مينه غورځگونه کوي
او سمندر سره روان يمه زه

غاوره پېغله خپل غرور ډوبه کړه
چې لېوني سپي خوله درواچوله
اوس ې په کېده کني کوترې شوي دي

بېرته د کور دروازه مه ساته اوس
نوي فتنې ترې رابرخېره نه شي
بيا چا په زمکه کېنې غنم او کرل

راگوره مه دا به احسان وي په ما
ادا کوي به ټوک ددې کفاره
ستا په کتو زما روژه ماته شوه

بيا به زه تا سره په سپل نه اوځم
تا د وړې کمبل کېنې او نغبتنه خان
واوره په ما تمامه شپه ورېده

دانه چي زه ورته کته نشم ، خو
مياندي که خيال دخيل ناموس ساتي نو
بيا دي زامنو له واده نه کوي

زه درومان يوه سندره مه
زما د ژوند په هره لار الوچي
خرخکي ، زانبي ، لولکي ، بيلي

ستا د انصاف شمله راپتيره مه شه
خو اوس په دي کني به شوک شه او وائي
لوانو مات کرل د هوسو بچوري

مونڙي حقونہ پھ سر سترگومنو
خو بنجي نہ سپارو طوقان تہ دژوند
خوک د هوسى پھ اوزو بارنہ اوري

ماچي پري ٻول عمر خيل خان خورلو
لکي بيهه کري چي ما اوويني
کرسى کني تاوشی رانه مے واروي

هڻي به دي لاس کني برکت رانشي
د پلار پھ مے چي لکيد لے ٻي تہ
ياد ٻي سانه خوک به دي مے نہ کوي

سر ۾ي قلم نه ڪري منصف ڏ وطن
ڏ ڪلو لخته ۾ي راڳاره وٽه
اوس ۾ي پيه ساه ساه ڪنبي وڙي دي دڪل

ته ڏهاتهي غوب ڪنبي اوڏه ولي ۾ي
۾ي پيه لستو نبي ڪنبي ماران ساڻي نو
مجان به ستا پيه خود ڪنبي اوبنگي نبي

چا ۾ي ڏزره ڏرڙاء ليڏي نه ده
ا سازاڳي ڪرانگو ما يادوي
بڙي ۾ي پيه تاج ڪنبي دهاوس وڙي

اومنه دا چیره سپیره لویه ده
بیا به هم تاته دژوند لاری نیسی
خیلو چو سره شطرنج مه کوه

دومره په مینه مینه مه راکوره
هسی نه ورانه ترینه سازه نه شی
بېخی زما توره کبې زنگ نشته ده

د بدمعاشانو بنار د غن مه کوه
که کمزوری بنایم نومر به می کړی
توپی می حکه په چمبا ریخی ده

دشاعر چاپ کتابونہ

- ۱) دَر تہا سہورے ، پنتو شاعری ، ۱۹۹۱ء
- ۲) ہم اینوں کے قیدی ، اردو شاعری ، ۱۹۹۳ء
- ۳) سترگو کبھی خوب دکو در پاتے نہ شو ، پنتو شاعری ، ۱۹۹۶ء
- ۴) رومیے ایوارڈ یافتہ چاچا کریم بخش ایوارڈ ، ۱۹۹۶ء
- ۵) راتہ غور و نو کبھی بنگری شرنکوی ، دپنتو ہائیکو مجموعہ ، ۱۹۹۸ء
- ۶) گرفت ، اردو شاعری ، ۱۹۹۹ء
- ۷) کافی دیکل پہ لاس کبھی خون نہ کوی ، دپنتو ہائیکو مجموعہ ، ۲۰۰۰ء
- ۸) او ازونہ او دایری ، پنتو تنقید ، ۲۰۰۱ء
- ۹) پہ ساحل د نظر ، پنتو شاعری ، ۲۰۰۲ء
- ۱۰) ستاد خوانی تصویر پہ خوب اود کا دے ، دپنتو ہائیکو مجموعہ ، ۲۰۰۳ء

چاپ تہ تیار

- ۱) رضا ہمدانی احوال و آثار ، اردو تحقیق (پی۔ ایچ۔ ڈی مقالہ)
- ۲) نیا اور پرانا غالب ، اردو تنقید
- ۳) ہائیکو او پنتنہ ہائیکو ، تنقید و تحقیق

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**